

Çetmi

in

SEŞİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl:13 Sayı:55

Mart - Nisan - Mayıs 2011

SÜLEYMAN COŞGUN

www.naturelahsap.net

ahşap

Merdiven

| Dekorasyon

| Dekoratif Çatı

Geniş ve Kaliteli Ürün Yelpazemizle
Size Özel Çözümlerimiz İçin Bize Ulaşın!

Adres : Sanayi Sitesi 701. Sokak No: 8/A ANTALYA

Tel : 0.242.345.80.97

Gsm : 0.532.505.64.03 - 0.542.365.52.46

naturel ahşap

Çetmi'liler
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	Hüseyin Eşiyok
Anamur	Apdullah Kasap
Karaman	Mehmet Akif Akkoca
Antalya	Mehmet Ali Güven
İzmir	Ahmet Güçlü
İstanbul	Mustafa Güçlü
Bursa	Ali Bircan
Fransa	Baki Solmaz
88 Fransa	Bilal Balci

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim Bozdağ
0539 232 04 42
0242 426 25 73
E posta
kerim.bozdag@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

Banka Hesap Numarası

Bank Asya

Konya Mevlana Şubesi Hesap No : 35-896375-7
İban No: TR610020800035008963750006

ADRES

Çetmi'liler Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat:2 No:186
Meram - Konya
cetmillervakfi@hotmail.com
konya.cetmiller.vakfi@gmail.com
Tel : 0332 351 26 67

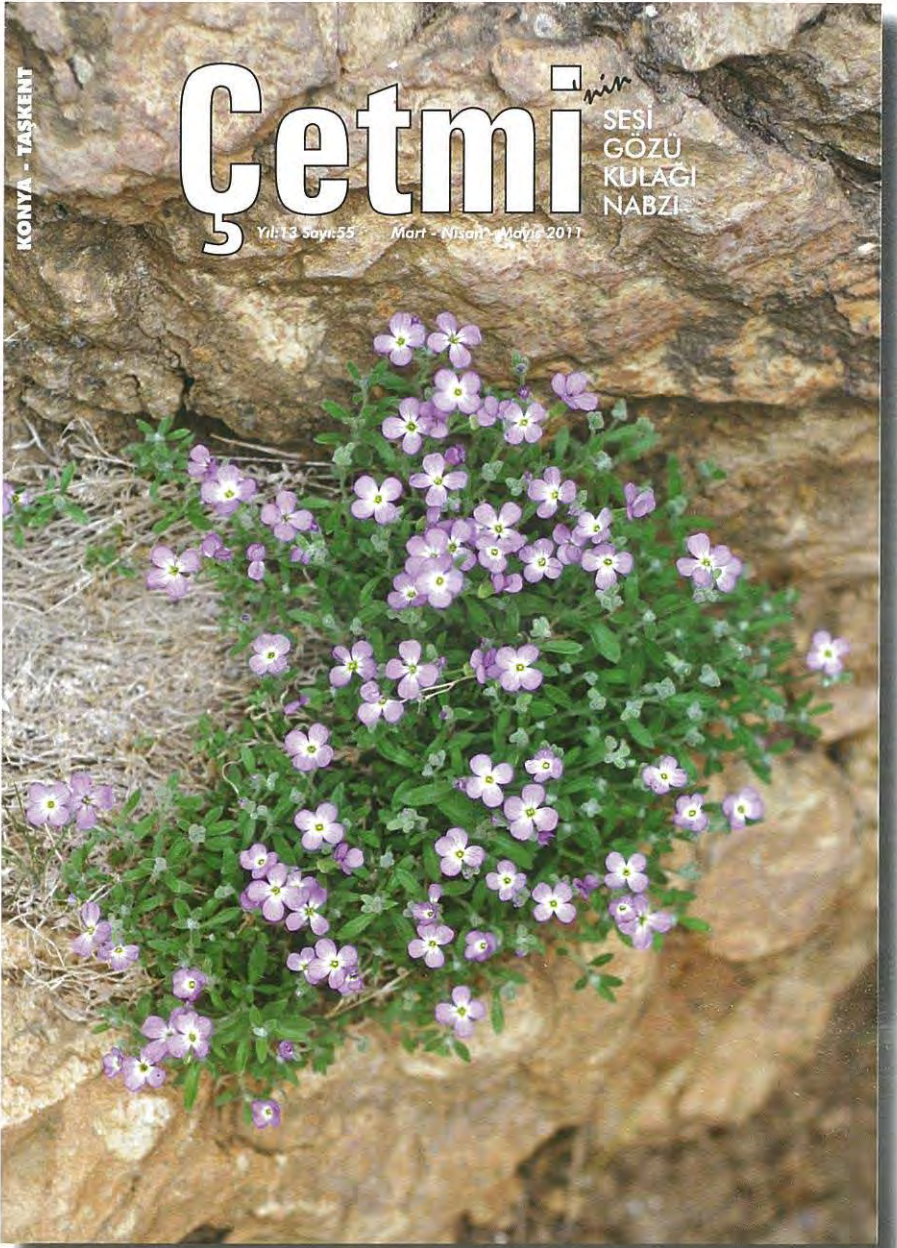
Grafik Tasarım

M. Yalçın Lapaç - BEDREK AJANS
Fatih Bedir Organizasyon T:0242 325 85 70
www.bedrek.com

Baskı

İhlas Gazetecilik A.Ş. - ANTALYA
T: 0242 340 50 40

• Sayı: 55 •

İÇİNDEKİLER

Selam ile	2	Mehmet Özgül	22
Çetmi'nin Sesinden	3	Yörük Yaylasında	26
Çetmi'den Haberler	5	ST İnşaat'ı tanıyalım	30
Başkandan Mesaj	6	Tahir Bayram	32
Pınar Özel	8	Ana-Baba ve Çocuk çatışması	34
Annem	9	Bir Sevda ki	36
Karagülle Mustafa	10	İçimizden Biri- Veysel Gökğün	37
Gönül	12	Çetmi'yi Bilirmisiniz	40
Rabia Arı	13	Ebru Yeni'den Fotoğraflar	41
Ekiz Hasan	14	Karanlık Gecelerin Şafağı	43
Ebeğızhalıl	16	17. Çetmililer Günü	44
Fatma Coşkun	18	Kirazmı	46
Hasan Özgül	20		

İsim belirtilmemiş fotoğraflar
Kerim Bozdağ'a aittir.

Kerim BOZDAĞ

Selam ile...

Geçmişte yaşadığımız hayat bir film şeridi gibi gözlerimizin önünde canlanır. Daha dün çocuktuk. Birden bire büyüdük. Türlü meşakkatlerle karşılaştık. Zaman oldu sevindik, zaman oldu üzüldük. Kimi zaman yılgınlık kapladı ufkumuzu, kimi zaman cesaret sardı bütün benliğimizi. Şimdi biz çoluk çocuk sahibi olmuşuz. Bizim yaşadıklarımızı bizden sonrakiler yaşıyor ve her şey gözlerimizin önünde oluyor. Geçmişini görmek isteyenler kendi çocuklarına baksınlar yeter... Bir zamanlar bizler de öyleydik. Sonra her birimiz büyüdük. Büyüdük de adam olduk! Bir şeyler için mücadele ettik... Yılmamayı öğrendik belki. Karşılaştığımız kimi kötü tipleri ebediyen affetmemek üzere mahkûm ettik. Hakkımızı helal etmeme gibi bir avantaja sarıldık. Bazen haksızlıklara karşı direndik gücümüzün yettiğince... Sonra kazanmak peşine düştük. Dost kazandık, düşman kazandık, sevgi bereket ve ihsan kazandık... Bilgi ile birlikte bir sürü eşya kazandık... Ama hiçbir zaman kazandıklarımız bizi tatmin etmedi. Her dem yeni arzular kamçılardı benliğimizi. Para kazandık, mal mülk kazandık... Şan, şöret peşinde koştuk belki... Gıpta ettiğimiz şeyler için uykularımız kaçtı zaman zaman. Hayat değirmeninde tuz buz olduk eridik gittik. Geçen ömrümüzün bitmekte olduğunu, yaşlanan bedenimizin tekleyen hastalıkları ile farkına varır gibi olduk. Ama aldırmadık. Dişlerimiz çürüdü çaresini bulduk. Başımız ağrıdı haplarla geçiştirdik. Gözlerimiz gözlüklere emanet edildi. Ama bütün bunların da bir süresi vardı elbet. O da yavaş yavaş doluyor. Kulaklarımız duymaz, ellerimiz tutmaz, mecalimiz kalmaz, dermanımız kesilir... Kalbimiz tekler, şekerimiz artar, tansiyonumuz düşer... Ve bir gün bütün çareler tükenir... Tükenir elbet... Bu dünyaya gelip gelmemek elde değildi, gidip gitmemekte elde değil.

Biz bu halde iken bizim annelerimiz, babalarımız, onların ataları da aynı halleri yaşayıp bu dünyadan geçip gitmediler mi? Bizden sonrakiler de geçip gidecekler elbet... Öyleyse bizler, bu evrende bir süreliğine yaratılan ve yolculuk eden varlıklar değilmiyiz? Yaratılırken kendi varlığımıza müdahale etmek gibi bir irademiz yoktu. Olamazdı da zaten. Kaldı ki bizler yaratmaya muktedir değiliz. Yaratana en güzel surette yaratmış. Bir itirazı olan var mı? Ölürken de kendi istek ve arzumuz ile hareket etmeyiz. Ve ondan kaçış yoktur. "Her nefis ölümü tadacaktır" tadacaktır elbet. Ama buradaki "tadma" kelimesi dikkat çekici. Demek ki ölümün de tadılmaya layık leziz bir tarafı vardır. Ve şüphesiz ölüm de bir nimettir. "Ölüm güzel şey, budur ötelere haber / hiç güzel olmasaydı ölmüydü Peygamber." Diyor Üstat Necip Fazıl... Acaba bizler bu yolculuk esnasında kazandıklarımız ve kaybettiklerimiz arasında nasıl bir yerde duruyoruz? Kârda mıyız zararda mı? Bize faydası olacak neler yaptık? Yoksa tümünden zararına mı çalıştık? Arkada bıraktıklarımızın ve kazandıklarımızın bize faydası ne? Yoksa zararına mı çalıştık? Bedenimiz gibi ruhumuz da mı iflas etti?

Gelen geçen ömür sermayesinin neticeleri bunlar. Ömrümüz dünü ve bu günü ile önümüzde... İyi ve kötü arasında, güzel ve çirkin karşısında, mukayese yapmak ta bizim elimizde. O halde yaşadığımız hayatın muhasebesini iyi yapmalı, her adımı ona göre atmaliyiz.

Hayat dediğimiz hal bizi bitirmeden!

Varlığımızda doğrular istiklalini ilan etsin.

Bir âlimin şu sözü yeter;

"Allah-ü teâlâ' nın tercih ve ihtiyarındaki güzelliğe vakıf olan bir kimse, O'nun kendisi için tercih ettiği şeyden başka bir şey temenni etmez."

Vesselam.

Çetmi'nin Sesinden

Mehmet Balcı

"Haberiniz olsun ki, bu Kur'an insanları en doğruya götürür." (İsra: 9)

Dinimizin temel kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'in indirilmesi ve Peygamberimiz (S.A.V.) in Hadisleri hayatımıza yön vermek ve hayatımızın Kur'an ve Sünnet esaslarına göre düzenlenmesi içindir. Kur'an-ı Kerim ve sünnetle amel etmedikten sonra bunların ne faydası olabilir.

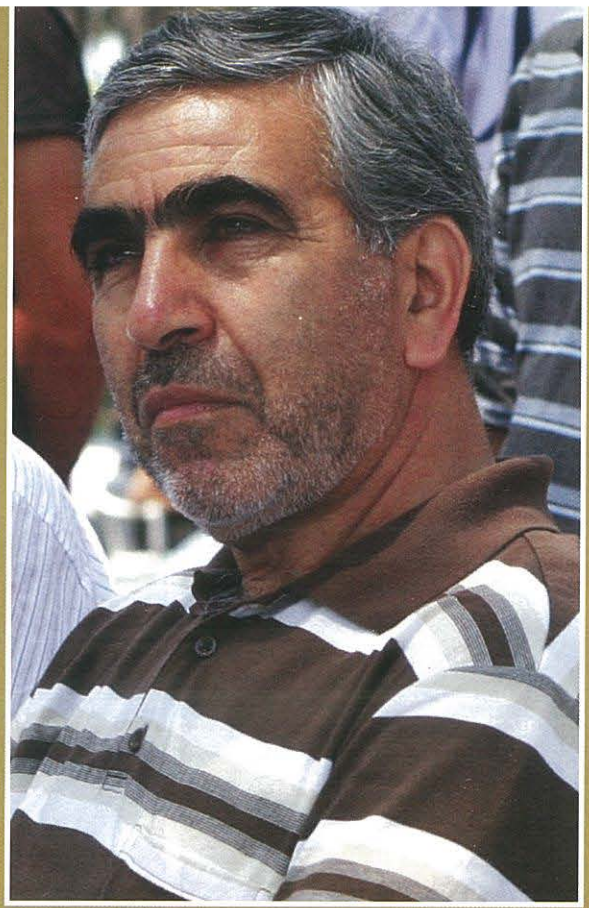
Kur'an ve sünnet birbirinden ayrılmaz ikilidir. Sünnet Kur'an'ın bir açıklamasıdır. Evrendeki her carlığın ve gerçekleşen her olayın sahibi olan Allah c.c. mü'min olarak bizlere kitaba sınıksık sarılmamızı ve onu açıklayan ve hayat uygulayan Peygamber (S.A.V) uymamız gerektiğini Kur'an'da birçok ayetle beyan etmiştir. O ayetlerden bazı örneklerde Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

"Peygamber size ne verirse ve ne getirirse ve ne emrederse onu alın ve neden sakındırıp yasaklarsa ondan elinizi çekin. Yolunuzu Allah'ın kitabıyla bulmaya çalışın Çünkü Allah'ın azabı çetindir." (Haşr, 7)

Andolsun, Allah, mü'minlere kendi içlerinden; onlara âyetlerini okuyan, onları arıtıp tertemiz yapan, onlara kitab ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa onlar, daha önce apaçık bir sapıklık içinde idiler. (alî İmran 164)

De ki: "Eğer Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." (alî İmran, 31)

Yukarıdaki ayetlerden de anlaşılacağı üzere Kur'an okunup anlaşılıp hayata uygulamak için gelmiştir. O ölü kitabı değil hayatın kitabıdır. Hayat Kur'an'a göre tanzim edilirse onun bir anlamı olur. Kur'anın hayat düsturlarına sarılmakla insanın hayatındaki tüm korkuları, stresleri, endişeleri ve sıkıntıları son bulabilir ve insan o zaman mutlu olabilir. Çünkü kitabı bize gönderen Allah'tır. İnsanı da yaratan Allah C.C. dur.. "Yaratan (yarattığını) bilmez

mi?" Mülk, 14. Onun nelere muhtaç olduğunu, hangi ibadetlere güç yetirebileceğini ve ibadetlerinin onun ruh dünyasında nasıl olumlu değişiklikler yapacağını, onun bu hayatta nasıl sağlıklı, huzurlu ve mutlu olacağını da en iyi bilen odur. Bir başka ayette: "Doğrusu bu Kuran en doğru yola götürür ve yararlı iş yapan müminlere büyük ecir olduğunu, ahrete inanmayanlara can yakıcı bir azap hazırladığını müjdeler. (İsra, ayet 9)

Kur'an'ın amel edilmek üzere geldiğini şu hadis'i şerif de açık şekilde beyan etmektedir.

Ebu'd-Derda r.a. anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm ile beraberdik. Gözünü semaya dikti. Sonra: "Şu anlar, ilmin insanlardan kapıp kaçırıldığı anlardır. Öyle ki, bu hususta insanlar hiçbir şeye muktedir olamazlar!" buyurdular. Ziyad İbnu Lebid el-Ensari araya girip: "Bizler Kur'an'ı okuyup dururken ilim bizlerden nasıl kapıp kaçırılır? VALLAHİ biz onu hem okuyacağız, hem de çocuklarımıza, kadınlarımıza okutacağız!" dedi. Resulullah da: "Anasız kalasın, ey Ziyad, ben seni Medine fakihlerinden sayıyordum. (Bak) işte Tevrat ve İncil, yahudilerin ve nasranilerin elinde, onların ne işine yarıyor (sanki onunla amel mi ediyorlar)?" buyurdu. Cübeyr der ki: "Ubade İbnu's-Samit r. anh'a rastladım. Kardeşin Ebu'd-Derda ne söyledi, işittin mi? dedim. Ve ona Ebu'd-Derda'nın söylediğini haber verdim. bana: "Ebu'd-Derda doğru söylemiş, dilersen kaldırılacak olan ilk ilmin ne olduğunu sana haber vereyim: İnsanlardan kaldırılacak olan ilk ilim huşu'dur. Büyük bir câmiye girip huşu üzere olan tek şahsı göremeyeceğin vakit yakındır!" dedi." (Tirmizi, İlm 5)

Hadis-i Şerifte Peygamber s.A.V. efendimiz okunduğu halde amel edilmeyen Kur'an'ın Tevrat ve İncil'in düştüğü durumlara düşebileceği endişesini taşımaktadır.

Kitabı okuduğu halde içindeki esaslarla amel etmeyen ve onun emirlerini gözardı eden kimselerin durumu da, ciltlerce kitap taşıyan merkeplere benzetiliyor. Çünkü merkep yalnızca kitabın ağırlığını taşır. Yükünün ne olduğundan haberi yoktur.

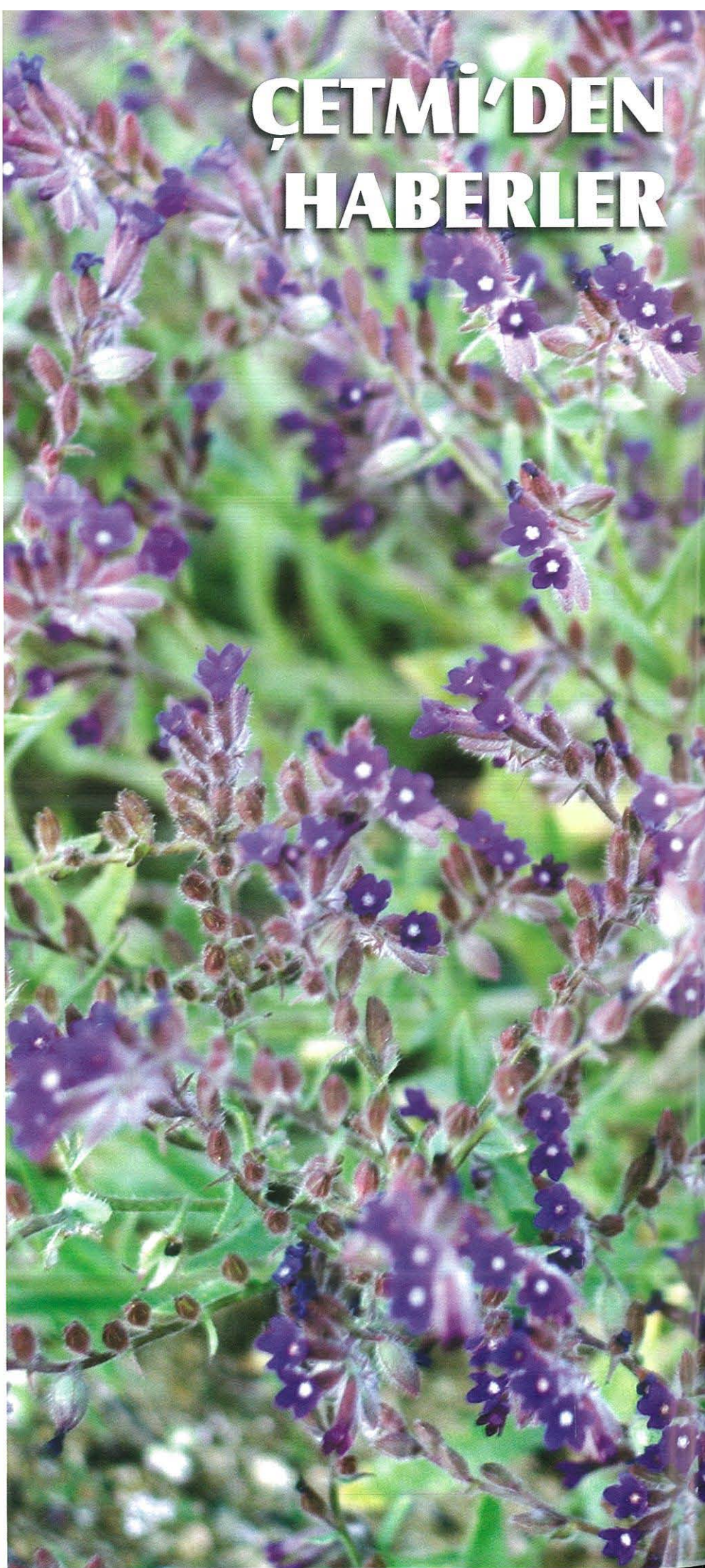
Müslümanlar olarak sorumluluğumuz kitabı hakkıyla okuyup anlamak ve hayatımıza hakim kılmak için çalışmaktır. Onu ölü kitabı olmaktan çıkarıp dirilerin kitabı yapmaktır.

Kur'an-ı okuma, rastgele ve bilinçsiz bir okuma değil, okuduğunu anlama, anladığını yaşama şuuruyla bir okuma olmalıdır. Kur'anı Kerim ferdi ve toplumsal bütün dertlere derman ve nefsi hastalıklara bir şifadır. Ayet-i kerimede Allah cc. "Biz de Kur'an'dan müminler için bir şifa ve bir rahmet olan ayetleri peyderpey indiririz. Zalimlerin ise ancak zararını artırmaktan başka bir katkıda bulunmuştur." İsra 82.ayet.

Kur'an-ın bir bütün olarak okunmasına rağmen, bir bütün olarak uygulanmasını için Rabbimiz: "Yoksa siz kitabın bir bölümüne inanıp, bir bölümünü inkar mı ediyorsunuz. Artık içinizden böyle yapanların cezası dünya hayatında aşağılık olmaktan başka değildir, kıyamet günü de azabın en şiddetlisine uğratılacaktır. Allah c.c. yaptıklarınızdan gafil değildir." Buyurmuştur. (Bakara ayet, 85)

Kur'ana karşı hakkıyla vazifemizi yerine getirmek için, ilahî vahyin her uyarısını, her ikazını büyük bir titizlikle dikkate almak gerekir. Kur'an okuyan herkesin kalbinin Kur'an ayetleriyle harekete geçmesi ve eylemlerine de yansması gerekir. İlahî mesajdan hakkıyla yararlanabilmek için, kişinin kalbini dünya ve dünyalıklardan, Şeytan ve dostlarından, batıdan, küfürden ve kısaca Kur'anı yaşamaya engel her şeyden vazgeçerek Allah'a doğru yönünü çevirmelidir. Kişinin dünya ve ahiret mutluluğu için tek seçenek Kur'an ile bütünleşmektir.

ÇETMİ'DEN HABERLER

EVLENENLER - NİŞANLANANLAR

Kerim Bozdağ'ın

kızı

Ayşenur Bozdağ,

Antalya'dan

Harun Mahmut Tavşan

ile Nişanlandı

.....

Karagilik Alim'in

oğlu

Ceylani Karaduman,

Eski Kemal'in

kızı

Emine ile evlendi.

.....

Güssünün Ali'nin

oğlu

Ahmet Akbay,

Yaşar'ın Ali'nin

kızı

Mümüne ile evlendi.

HASTA OLANLAR

Fadime DERE (Çetmi'de)

Ümmü AKCAN (Çetmi'de)

Mehmet KARADENİZ (Çetmi'de)

Hasan ERTEK (Ekiz Hasan) Çetmi'de

VEFAT EDENLER

Osman AVCI (25.01.1934 –
05.01.2011)

Hasan ÖZGÜL (Kostak Kasan)

Halil COŞKUN (Ebagız Halil)
(01.07.1927 - 03.03.2011)

Fadime COŞKUN
22.04.2011

Tahir BAYRAM (Mustafa oğlu)
09.02.2011

Mehmet ÖZGÜL (Mustafa oğlu)
19.02.2011

Rabia ARI (Hüseyin kızı)

**Hasta olan
hemşehrilerimize
acil şifalar,**

...

**vefat edenlerimize
rahmet ve mağfiret,**

...

**evlenen gençlerimize
ömür boyu sağlık
ve mutluluklar**

dileriz...

Başkandan Mesaj

Osman ARI

Değerli hemşerilerim, “halka hizmet Hakka hizmettir” düsturuyula beldemi-ze hizmet için ardımızda bıraktığımız yıllar boyunca geceli gündüzlü durmadan çalıştık çabaladık. Bu çalışmalarımız neticesinde beldemizi daha iyi bir şekilde yaşanabilir hale getirdik. İleriye dönük çalışmalarımızda birbirinden daha da güzel faaliyetlere imza atacağımıza inanıyorum. Bizler ilk başladığımız azim ve aşkla çalışmalarımıza aynı şekilde aynı heyecanla kararlılıkla devam ediyoruz.

Yaratana sonsuz şükürler olsun ki, Belediye Başkanlığımızın bu ikinci döneminde geriye dönüp şöyle bir baktığımızda seçim beyanname-sinde vermiş olduğumuz sözlerin tamamının gerçekleştirildiğini görme-nin hazzını yaşıyorum.

Hizmetlerimizin kesintisiz devam edebilmesi bütçe gelirlerimizin yeterli seviyede yüksek olmasını gerektirmektedir. Ancak son seçimlerde alınan kararlar gereği gelirlerimizde muazzam kayıplar yaşadık. Bu kayıpları göz önüne aldığımızda belediyenin mevcut gelirlerle ayakta kalması

bile mümkün görünmüyordu. Takdir edersiniz ki bizler aşılmaz zannedilen engelleri bir bir aşarak azim ve gayretle tabii ki sizlerin desteği ve güveni ile bu günlere geldik.

Bizim gayemiz, insanlarımızın yaşam standardını yükseltmek, karşılaştıkları sorunları ortadan kaldırmak ve hizmetlerimizi her türlü olumsuz şartlara rağmen devam ettirmektir. Hizmetlerimize devam ediyoruz, Çetmi'miz için hiç durmadan çalışıyoruz. Çünkü, bizim aşkımızın ve sevdamızın adı Çetmi'dir. Yaptıklarımıza rağmen daha yapacak çok işimiz, kat edecek çok yolumuz var. Siz hemşerilerimle birlikte el ele gönül gönüle Çetmimizin hak ettiği yere gelmesi için çalışıyoruz.

Bizler, bize inanan halkımızın verdiği güçle Çetmi Belediyesi olarak kaybedilecek zaman yok diyoruz. Zamanla yarışarak, yerinde ve gerekli zaruri yatırımlarla geleceğimizi inşa ediyoruz. Kasabamıza her yönden kaynak aktarmaya çalışıyoruz. Geçen yılki çalışmalarımızın bu yıl, bu yılki çalışmalarımızın meyvelerini inşallah gelecek

seneye alacağız. Bizim mutluluğumuz, sizlerin mutluluğuna bağlıdır. Bizler halkımız ve personelimizle hep zoru başardık başarmaya da devam edeceğiz.

Sizlerin beklentilerine karşılık verebilmek amacıyla, kasabamızı halkımızla birlikte yönetmek arzusuyla hareket ediyoruz.Yönetimin her kademesinde açıklık ve denetimi esas aldık alıyoruz. Dürüst, çalışkan ve sizlerle her daim iç içe olduk ve öyle olmaya devam edeceğiz. Çünkü Çetmililer hizmetin en iyisine layık, her zaman ve yerde hizmet bekleyen halkımız kazansın istiyoruz. Güzel sılamıza Antalya'dan, Konya'dan, İstanbul, Anamur, Karaman, Ankara, Bursa ve Avrupa'dan velhasıl bütün yurttan hemşerilerimi gelen baharla birlikte Çetmi'ye gelmeye çağırıyorum. Artık dışarıda yaşayan hemşerilerimiz için ata yurdu olan, çocukluklarının geçtiği, kimi zaman acıyı, kimi zaman sevinci paylaştıkları, ne kadar sıkıntı çekseniz de hep mutlu olduğunuz beldeyi bu baharla birlikte ziyaret etmeyi unutmayın.

İşi nedeniyle gurbetin kahrını çekenler, yıllardır köyünü göremeyen, havasını alıp suyunu içemeyen kısaca özlem duyan hasret çeken birçok hemşerimin olduğunu biliyorum. Onların muhabbetleri buranın özlemi iledir, memleket dendi mi gözleri dolan insanlarımız var. Şehir hayatından bıktığını, giderken bağıni bahçesini hatta evini sattığını ama sonunda pişman olduğunu bildiğimiz hemşerilerimiz var. Şimdilerde bir tek odası olsun yeter ki köyde bir evim olsun diyen birçok dost görüyorum. Sizlerin arzusu istikametindeki faaliyetlerimiz bildiğiniz gibi arsa tahsisi/satışı ile başlamıştı... Şimdi konut yapımı ile devam ediyor. Ben "isteyenin bir evi olsun" diyorum. Belediye olarak yapmış olduğumuz oniki dairelik konutların çetmililer gününe yakın bir tarihte tamamlanarak satışının yapılmasını düşünüyoruz. Akabinde tekrar yeni konutlar yapılmasının devam edeceğini belirtmek istiyorum.

Sonuç olarak, dostlarımız, komşularımız, akrabalarımızla bayramlarda olduğu gibi her gün sevinçlerimizi paylaşalım. Gönüllerimizi her daim, huzur sevinç ve mutlulukla dolduralım. Büyüklerimizin ellerini öpelim gönüllerini alalım. Vefat edenlerimizin kabirlerini ziyaret ederek onlara dualar edelim. Hürmet edelim, ikram edelim, sohbet günleri düzenleyelim. Çocukları sevindirelim. Dargınlıkları küskünlükleri unutup hep bir olalım, beraber olalım. Mutlu olalım, sevgi dolu olalım. Şefkat ve merhametten ayrılmayalım. Allah'a emanet olalım.

Sevgili hemşerilerim, selam ve sevgilerimle diyor Peygamber Efendimizin bir Hadis-i Şerifi ile sözlerimi bitiriyorum.

Güzel ahlakı tamamlamak için gönderildiğini söyleyen efendimiz (S.A.V) "Bir kulun kalbi doğrulmadıkça dili doğrulmaz, dili doğrulmadıkça da kalbi asla doğrulmaz. Komşusu kendisinin kötülüğünden emin olmayan kimse cennete giremez." (Ahmet b. Hanbel)

Tahir Byükkörükçü Hoca efendi
ve

Prof. Dr. Neameddin Erbakan hoca

*gibi yeri doldurulması zor
iki değerli ismi kaybettik.*

*Cenabı Hak lütfu keremiyle
onların yerlerini doldurmayı
milletimize nasip etsin,
mekanlarını cennet eylesin.*

Osman Arı

Çetmi Belediye Başkanı

MAZİ GENETİĞİMDEKİ YARADAN İBARETTİR...

Pınar ÖZEL

Küçüktük. Yedi, sekiz yaşlarında filandık sanırım. Ya da dokuz. Yazdı. Tatildik aslında ama annem ve yengem ortak bir karar alarak kuzenim Ebru ve benim, duaları, sureleri filan öğrenmemizi uygun gördüler. Yaz günü, hiperaktif iki çocuğu, evin yakınındaki camiye, Kur'an Kursu'na yolladılar ilk etapta. Halı kaplı, o kadar geniş alanı görünce Ebru ve ben, kendimizi kaybedip; gösteri güvercinleri gibi taklalar atarak caminin içinde dolaşmaya başladık ve de ilk günden kovulduk diğer normal çocukların şaşkın bakışları altında. Annelerimiz baktılar ki biz toplum içine salınacak çocuklar değiliz başka çare buldular. Özel ders alacaktık bir teyzeden. Teyze dediğime bakmayın çünkü o zaman biz çok küçük olduğumuzdan bizi öyle geliyormuş. Aslında yirmili yaşlarda gayet entelektüel, asıl branşı matematik olan, bir hanımefendiydi. Bize de yakın oturuyordu. Bizim evden iki sokak ilerde. Neyse, ilk gün bizleri temiz, pak giydirip, elimize de birer Kuran'a başlangıç kitabı ve başörtüsü verip kadının evine yolladılar. Aslında matematik öğretmeni olan ve hatırı için bizlere Kurban dersi vermeyi kabul eden kadının evine girince bir sürprizle daha karşılaştık çünkü kadın "kara kuşak" karateciydi bir yandan da. Eve girip de duvarlarda, sehpa üstlerinde, orada burada kadının karateci fotoğraflarını görünce, ikimizin de gözleri parladı haliyle. Şöyle bir manzara getirin gözünüzün önüne: kadın ayakta duruyor, Ebru o yaşta bir çocuğun boyu ne kadar olabilirse o boyuyla onun tam karşısında dikeliyor ve kadına bize bir-iki karate numarası öğretmesi için yalvarıyor. Kadın da doğal olarak kabul etmiyor. Ben de Ebru'nun tam arkasında durmuş, bekliyorum. Manzara tamam mı? İşte bu manzara içinde Ebru bir ara yalvarmayı bırakıp, filmlerde gördüğü karate hareketlerini kendince betimleyerek, boşlukla dövüşmeye başladı. Ben de büyük bir keyifle seyrettim. Kadın ise şaşkın bakışlarla Ebru'nun durmasını ve derse başlamasını bekliyordu ki Ebru birden bire "heeyytt" nidasıyla bana doğru döndü. Suratımdaki gülümseyiş, Ebru'nun gözündeki vahşi bakışlarla ve uçan tekmeler savurmak suretiyle üzerime yürümeye başlamasıyla dondu. Nedenini hala bilmediğim bir şekilde çok korktum ve kaçmaya başladım. Ebru da nedenini hala bilmediği bir şekilde beni kovalamaya başladı. Biz, birden bire yeni tanıştığımız kadının, ilk defa gittiğimiz evinde, deli danalar gibi koşturmaya başladık. Ben, çılgınlık atarak kaçıyordum; Ebru, tehditler sa-

vurarak kovalıyordu. Baktım olmayacak başörtüsünü, kitabı filan bırakarak terliklerimi kapattım gibi evden dışarı fırladım. Ebru da arkamdan. O da terliklerini giymemişti, elinde tutuyordu. Bu ana şahit olan bir tanıdığın sonradan anlattığına göre ikimiz de patinaj yapmışız köşeyi dönerken eve giden yolda. Neyse, Ebru beni eve kadar kovaladı, ben apartmana girip, kapıyı kapatınca dışarıda kaldı. Ben içerde ağlıyordum o ise dışarıda "nasıl olsa çıkacaksın oradan" diyerek beni korkutmaya devam ediyordu. Yukarı çıkıp, balkondan aşağıya baktım. Hala aşağıda bekliyordu ve tehditlerine devam ediyordu. Ben yukarda olmanın verdiği güvenle tükürdüm Ebru'nun kafasına. Daha çok delirdi. Sonra bir tane de mandal fırlattım. Ağzından salyalar çıkartmaya başladı. Sonra ben iki mandal daha attım. Biri Ebru'ya diğeri alt kattaki komşunun arabasına geldi. Komşudan korkup, içeri girdim. Ebru da evine gitti. Ertesi gün anneme çok korktuğumu ve derse gitmeyeceğimi söyledim tamam dedi ama tam o sırada aşağıdan Ebru'nun çığlıkları gelmeye başladı. Çünkü yerde durmuş, hala karate hareketleri yaparak beni düelloya davet ediyordu. Ben yine balkondan tükürdüm. Sonra annesi gelip, Ebru'yu eve götürdü. Üç gün boyunca her sabah geldi Ebru, ben de üç gün evden çıkmadım. Gelip, nefessiz kalana kadar bağıyordu. Yorulunca karşı kaldırıma oturup, dinleniyordu gözlerini bizim balkondan ayırmadan. Sonra tekrar hırsına yenik düşüp, çığlıklar atıyordu. Ben de balkonda bazen bir dilim keki kemirerek, bazen bir elma yiyerek onu seyrediyordum. Üçüncü günün sonunda yengem yine gelerek Ebru'yu dövdü ve ben balkondan alkışladım, sevinç çığlıklarım eşliğinde. Annem de beni dövdü, sevinç gösterim çok uzun sürünce "deli olduğunuzu tüm mahalleyle şimdiden gösterdiniz" diye. İki gün sonra Ebru'nun doğum günüydü ve çok eğlendik, pastayı beraber üfledik. İkimiz bir olup, diğer çocukları dışladık. Hatta bir ara bir, ikisini hırpaladık da. Yanlış hatırlamıyorsam biz o günün sonunda da annelerimizden fırça yemiştik. Neyse, geçen yıl bir gün Ebru'yla otururken sordum niye kovaladın beni diye. Bilmediğini söyledi. Tek hatırladığı ben kaçınca çok cazip gelmiş kovalamak. Yakalayamayınca da hırs yapmış... Başörtülerimiz ve kitaplarımız hala kadının evindeler bu arada... O günle ilgili tek bir merakım var o da: o kadının o günü birine anlatmaya kalktığında nasıl anlatabildiği!?

ANNEM

(Eminin Mehmet'in kızı)

Nurşen Yazıcı

Gecemde gündüzümde her anımda sen
Hasretinle eriyen acı çeken ben
Birgün geleceksin diye bekliyorum ben
Seni çok özledim anne

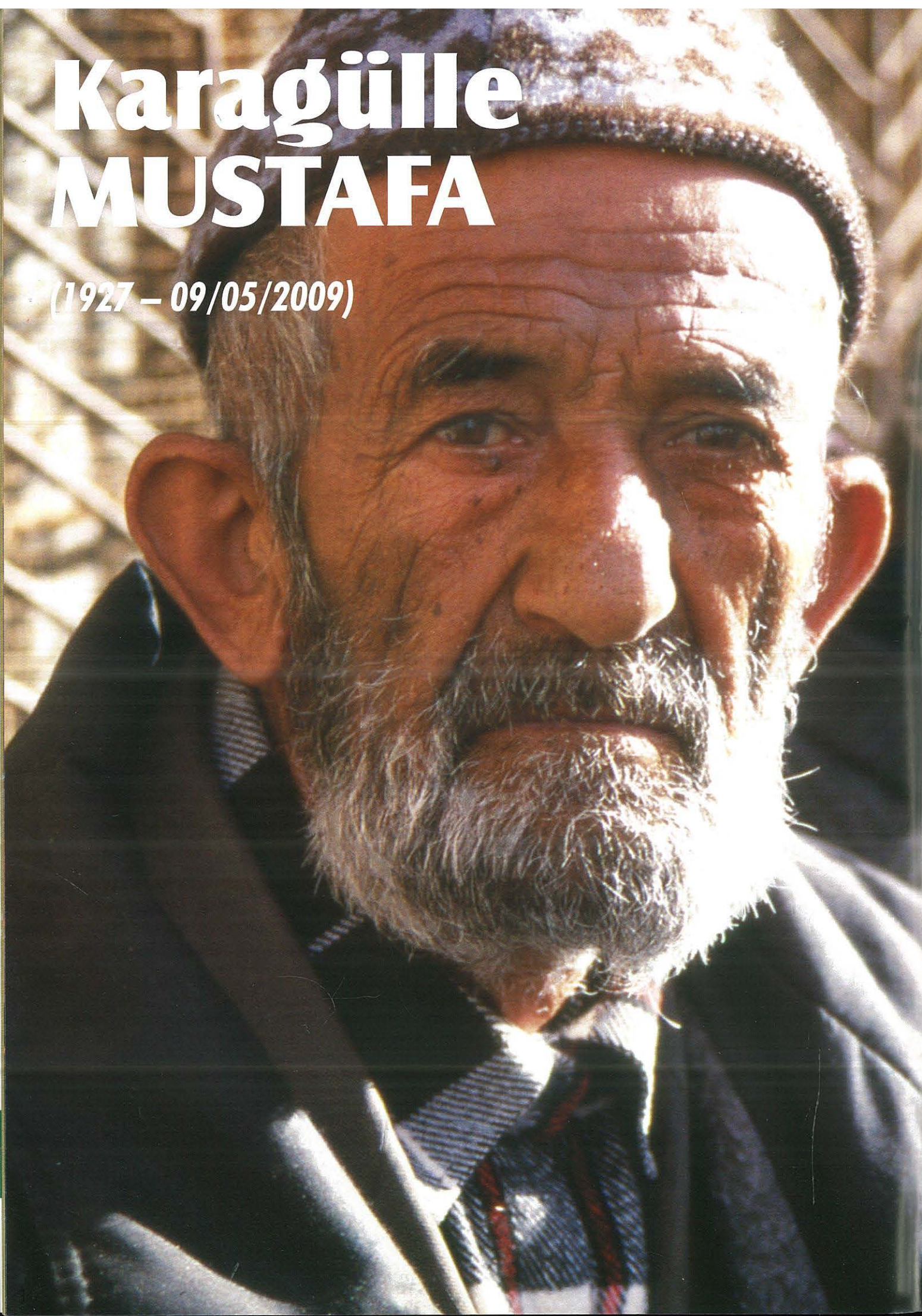
Seni canımdan bile çok seviyorum
Yokluğunda resminle avunuyorum
Sanma ki seni unutuyorum
Seni çok özledim anne

Sözlerim yetersiz seni anlatmaya
Günlerim geçmez sen olmayınca
Ne olurdu ki sen olsaydın yanımda
Seni çok özledim anne

Canımsın yere göğe sığdıramam seni
Sensiz bir hiçim anlasana beni
Birgün gelip saracakmısın kollarına beni
Seni çok özledim anne

Karagülle MUSTAFA

(1927 – 09/05/2009)

Bazısı giderken herkes toplanır
Bazısı sessizce göçer dünyadan
Kimisi gariptir garip yolların
Kimi ihtişamla geçer aradan

Kalabalık varsa cenazesinde
Maddi durumunu yansıtır biraz
Herkes yalnız kalır kendi yerinde
Kefenden başka şey götüren olmaz

Garagüllelerden Mustafa dayı
Bir hayat yaşadı kendi halinde
Gözü yoktu şanda sevmez parayı
Sıradanlık vardı hareketinde

Cadde üstündeki evinde durur
Karışmaz etliye, sütlüye, yağa
Kendi haline huzuru bulur
Giderdi tarlaya, bahçeye, bağa

İnsanlardan uzak böyle yaşamak
Berin hayalidir yapamıyorum
Sevgiyi, şunu boştur aramak
Neden aranılır anlamıyorum

Garagülle dayı anlamış bunu
Huzurlu yaşamak yalnızlıktadır
Hayırla, rahmetle anarken onu
Ben nefes alırım o topraktadır

Nimetullah UÇAR

Garagülle lafı boş değil ama
Neden öyle denmiş bilemiyorum
Lapaklar bir mesaj verir topluma
Bunun manasına eremiyorum

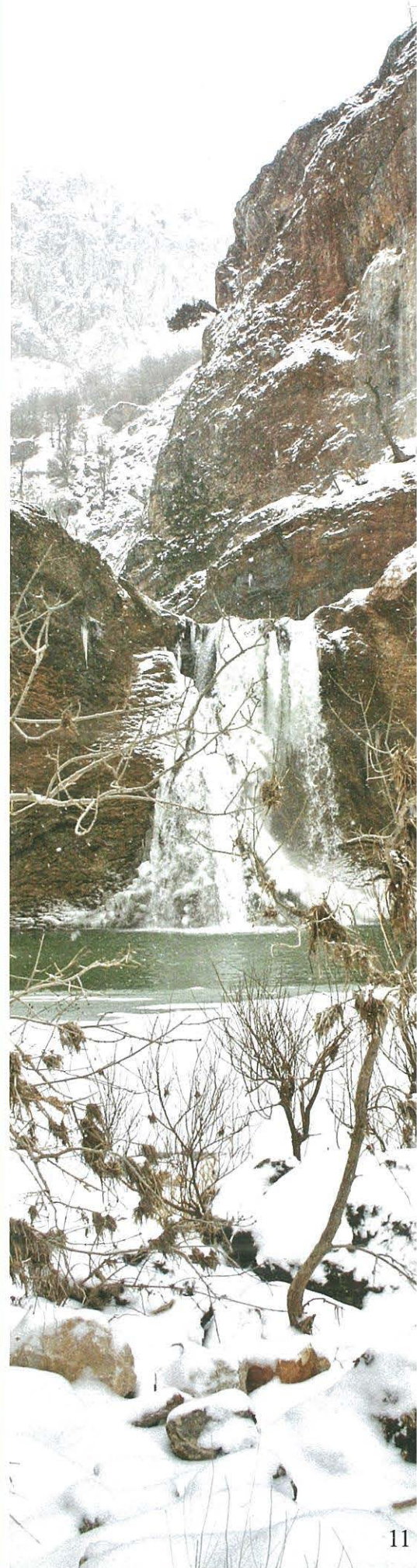
On beş sene önce kısmi felç oldu
Sonradan kendini toparlamıştı
On yıldır tutmayan soldaki koldu
İsyankar bir tavır takınmamıştı

Dünyalık mallara değer vermeden
Edepli davranır çok konuşmazdı
Yaşardı dünyada isyan etmeden
Şükreder zikirden geri kalmazdı

Tarih dokuz mayıs gün cumartesi
Ruhunu rahmana teslim eyledi
Seksen iki yıldır çıkan nefesi
Ciğerinde kaldı geri gelmedi

Dünyada çektiği çileler bitti
Kabri nurlar ile dolar inşallah
Künye okunurken baba Mehmetti
Cennetine koysun ruhunu Allah

Niğmetullah yazdı gördüklerini
Bilinmeyen daha ne var kim bilir
Yaratan gözetir sevdiklerini
Mezar kapısından öte geçilir

GÖNÜL

*Şu dağların tepesine gidilmez
Dumanlıdır öte yüzü görülmez
Yaz gelince goncalar eğilmez
Gel gidelim gönül bizim Çetmi'ye*

*Şu dağların yücesinden geçilmez
Soğuktur suyu bir tas içilmez
Yaz gelmeden goncalar açılmaz
Gel gidelim gönül bizim Çetmi'ye*

*Şu dağın tepeleri karlıdır
Etekleri nerlidir kirazlıdır
Bizim eller ela gözlü yarlıdır
Gel gidelim gönül bizim Çetmi'ye*

*Şu dağların engini var düzü var
Engininde ahu ceylanın izi var
Bizim ellerin bal kaymaklı sözü var
Gel gidelim gönül bizim Çetmi'ye*

16.03.2011

Selçuk YAZICI

RABİA ARI

Nimetullah UÇAR

*Benim bilmediğim, tanımadığım
Çetmi'li biridir Rabia Arı
Şahsına hayaller kuramadığım
Köyümün ferdidir Rabia Arı*

*Sarı Mustafalar sülalesiymiş
Muhtar Hasan onun bir dedesiymiş
Hasan Bircan kızı öz annesiymiş
Hak'kın verdiğidir Rabia Arı*

*Bir buçuk yıl önce dünyaya gelmiş
İsim verilerek kayda girilmiş
Özürlü biriymiş kabul edilmiş
Günahsız sabidir Rabia Arı*

*Hasan Hüseyin'in küçük kızıdır
Kaderi böyleymiş bu bir yazıdır
Sakat yaşaması kalpte sızdır
Melekler gibidir Rabia Arı*

*Küçük olduğundan fazla sevilmiş
Özürlüdür diye değer verilmiş
Hak'tan emanettir bize denilmiş
Biraz torpillidir Rabia Arı*

*Haktan gelen her şey kabul edilir
Yaratılan herkes çok iyi bilir
Benim imtihanım budur denilir
Rab'bın sevdiğidir Rabia Arı*

*Allah seviyor ki almış yanına
Yük olmasın demiş yakınlarına
Numune göstermiş biz kullarına
Böyle sevgilidir Rabia Arı*

*Vadesi yetince gitmiş dünyadan
Cenazesi kalkmış bugün Konya'dan
Bir insandır ama değil sıradan
Bir cennet ehlidir Rabia Arı*

*Ağlıyordur şimdi ana babası
Ayrılık olunca tutturur yası
Ahrette onlara olur faydası
Kanatlı ellidir Rabia Arı*

*Niğmetullah yazdı unutulmasın
Çetmililer onu tam hatırlasın
Ölüm bir nimettir herkes anlasın
Bir gönül eridir Rabia Arı*

EKİZ HASAN

*Merkez cami ile cömeş arası
Bir evde yaşırdı bu ekiz hasan
Berzaha gitmeye gelmiş sırası
Yaşarım sanardı bu Ekiz Hasan*

*Goca Ekiz oğlu Hasan dı adı
Taşıdı sürekli Ertek soyadı
Hayatı boyunca huzur aradı
Dünleri anardı bu Ekiz Hasan*

*Evi yol üstüydü geçeni görür
Nasılsınız diye sohbet sürdürür
Sevecen, saygılı, güler, güldürür
Hal hatır sorardı bu Ekiz Hasan*

*Yoldan geçenlere bir göz atıyor
Tanıdık olursa hemen kalkıyor
Buyurun diyerek davet yapıyor
Balkondan bakardı bu Ekiz Hasan*

*Çetmideki herkes onu bilirdi
Kendisine saygı gösterilirdi
Sorunsuz yaşadı hep sevilirdi
Hep kucak açardı bu Ekiz Hasan*

*Çetmide yaşayan her şahıs gibi
Çile, yokluk, keder ezmiş garibi
Ömür bir kuyudur görünmez dibi
Dünyaya dalardı bu Ekiz Hasan*

Deşdiven olarak bağlara baktı
Oğlaklar güderek çobanlık yaptı
Av hayvanlarına tüfek te attı
Peşinden koşardı bu Ekiz Hasan

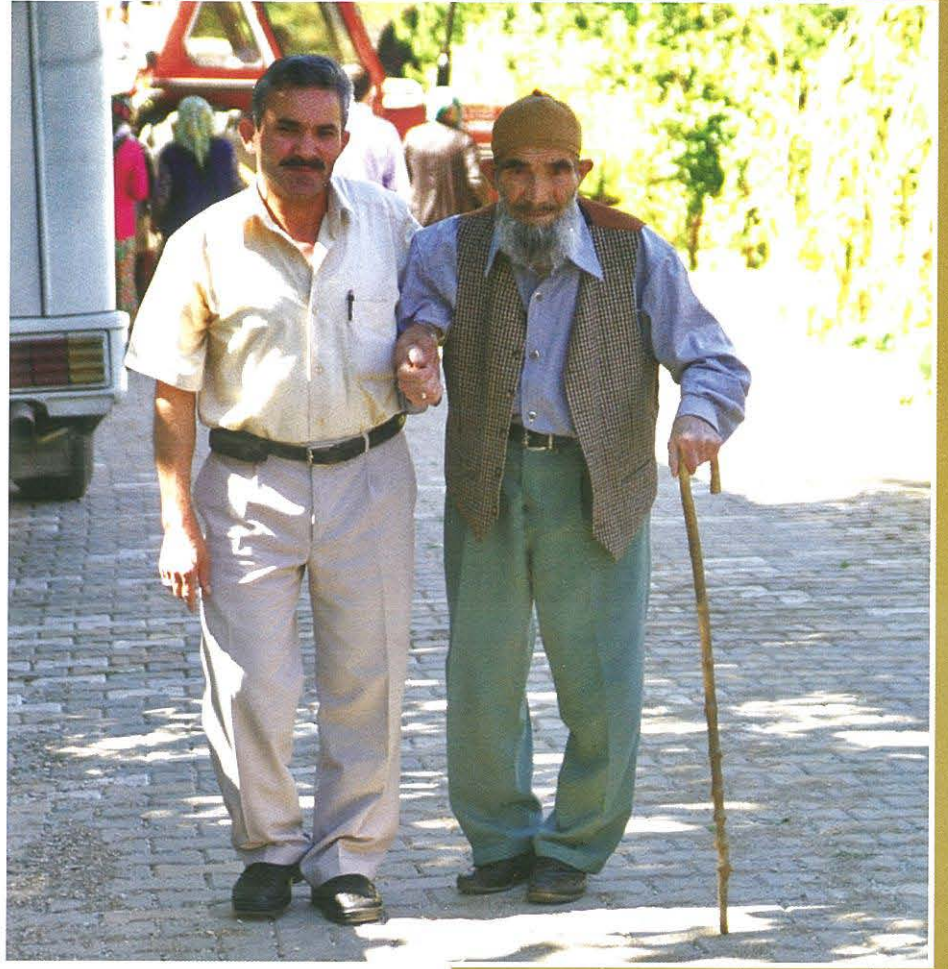
Gençliği dağlarda bağlarda geçti
Çiftçilik yaparak zorluğu seçti
Derdı çok olsa da yüzü güleçti
İçine atardı bu Ekiz Hasan

Altı kız bir oğlan yedi çocuğu
Birlikte yaşadı gençken yokluğu
Yerine getirdi Hak'ka kulluğu
Hesabı yapardı bu Ekiz Hasan

Seksen dört yaşında ihtiyar biri
Hayaller kurarken gönlü hep diri
Unutamıyordu geçen günleri
Geçmişi tarardı bu Ekiz Hasan

Kalpte sorun vardı doktora gitti
Ameliyat riskti ümitler bitti
Acıya katlandı sıkıntı çekti
Kafaya takardı bu Ekiz Hasan

Son zamanlarında dermanı yoktu
Kızıp bağıırdı siniri çoktu
Belki bu hastalık strese soktu
Eşine çatardı bu Ekiz Hasan

Dünyada kaderi yaşıyor insan
Ecel geldiğinde veriliyor can
Ölümü tadıyor her canlı olan
Hayaller kurardı bu Ekiz Hasan

Vadedilen süre bugün dolmuştur
Yaşlılık, hastalık sebep olmuştur
Onun ruhu şimdi huzur bulmuştur
Kavuşmak umardı bu Ekiz Hasan

Son nefesi verip bizden ayrıldı
Hazırlık yapıp mezar kazıldı
Namazı kılınıp tören yapıldı
Menziline vardı bu Ekiz Hasan

Bedeni yatarken soğuk mezarda
Anısı kalacak hafızalarda
Yaşatılacaktır hatıralarda
Olumlu bakardı bu Ekiz Hasan

Bizi insan yapıp yoktan var eden
Gün gelip almıştır ruhu bedenden
Yaşlılık, hastalık değildir neden
Tevekkül yapardı bu Ekiz Hasan

Niğmetullah yazdı bildiği kadar
Daha bilinmeyen kim bilir ne var
Mezarında bizden dualar umar
Sevgili bir yardı bu Ekiz Hasan

EBEĞİZ HALİL

Nimetullah UÇAR

Elinde deyneği sivri diliyle
Herkesi çatardı Ebeğizhalıl
Şakalar yapardı sakın haliyle
Neşeler katardı Ebeğizhalıl

Ağarmış sakalı ciddi duruşu
Başta fesi ile yaşardı huşu
Bazen sokaklarda yapardı koşu
Mevlayı anardı Ebeğizhalıl

Eğri deyneğini bacağa takar
Pehlivan misali goduşluk yapar
Ciddi tavır alır sözlerle çatır
Yüzüne bakardı Ebeğizhalıl

Kafasında vardı binbir hatıra
Gençliğinde gitti bahçeye, kıra
Konuşurken bazen bakmaz hatıra
Gönüller kırardı Ebeğizhalıl

Caminin önünde vakit beklerdi
Cemaatle namaz ede ederdi
Ölüm bir gün bize gelecek derdi
Hayale dalar di Ebeğizhalıl

Camide müezzin olurdu bazen
Değildi kahredip hayattan bezen
Dünyaya küsmemiş görüyordum ben
Yaşamak umardı Ebeğizhalıl

Espiriler yapar gülmez güldürür
Hatıralar ile düne götürür
Deyneğe dayanır sokakta yürür
Hal hatır sorardı Ebeğizhalıl

Şimdi hatırası kaldı dillerde
Ruhu göklerde dir cesedi yerde
Sesi yankı yapar internetlerde
Görüntüde vardı Ebeğizhalıl

Kulağına girmiş gençlikte arı
Anası istemiş çıksın dışarı
Çöple kurcalarken akmış yaşları
Korkudan ağlardı Ebeğizhalıl

Ana çıkmadı mı diye sorarmış
Anası hayır der ve kurcalarmış
Sonunda çöp ile ölü çıkarmış
Kahveye bakardı Ebeğizhalıl

Kurallara uydu askerlik yaptı
Soru cevaplayıp çavuşluk kaptı
Köyde anlatarak havalar attı
Kendini kasardı Ebeğizhalıl

Evlenince biçmiş tarlada ekin
İstemiş ki ona hakkı verilsin
Bu yüzden o şahsa besliyordu kin
Her zaman anardı Ebeğizhalıl

Ödebeleninde çeşmeye bakar
Kendini teknenin içine atar
Bunlar gibi daha çok hatıra var
Çok farklı yaşardı Ebeğizhalıl

Çetmide yaşamış farklı bir sima
Nükteleri ile yapardı ima
Açık sözleriyle kırardı ama
Halden de anlardı Ebeğizhalıl

Son iki gününde camiye gelmez
O evde halsizdir cemaat bilmez
Bazı şeye önce mana verilmez
Belki de dalar di Ebeğizhalıl

Ekşi bir portakal yemek istiyor
Bakkaldan alayım geleyim diyor
Ayaklar yorgundur yürüyemiyor
Birini arardı Ebeğizhalıl

Bir çocuk bulurlar gider bakkala
Midesi kavuşur o portakala
Akşamdan yatmıştır uyuyor hala
Yatakta yatardı Ebeğizhalıl

Sabahleyin eşi ona bakmıştır
Kalk dediği halde uyanmamıştır
Oğlu geldiğinde tam anlamıştır
Görmeden bakardı Ebeğizhalıl

İnsan ölümünü biliyor bence
Belirtisi olur vakit gelince
Sonra anlaşılır mana verince
Ulu bir çınardı Ebeğizhalıl

Üç şubat Perşembe vadesi yetmiş
Dünyada yaşanan süresi bitmiş
Ruh bedenden çıkıp berzaha gitmiş
Solarak sarardı Ebeğizhalıl

Sevenleri geldi hayale daldı
Mezarlığa kadar omuza aldı
Herkes dönerken o orada kaldı
Sırtımı yaslardı Ebeğizhalıl

Sağ yanı üstünde yönü kıbleye
Başladı orada hesap vermeye
Mezar bir kapıdır öte geçmeye
Zaten yol arardı Ebeğizhalıl

Allah rahmet etsin affetsin onu
Cennete kavuşsun hayrolsun sonu
İslam emirleri olunca konu
Emire uyardı Ebeğizhalıl

Niğmetullah akla kapı açacak
Yaşayanlar onu unutmayacak
Dostlar akrabalar her an anacak
Menziline vardı Ebeğizhalıl

FATMA COŞKUN

Yirmi iki nisan iki bin onda
Hak'ka kavuşmuştur Fatıma Coşkun
Bir başlangıç gizli her biten sonda
Yola koyulmuştur Fatıma Coşkun

Toprağa atılan tohumlar çürür
Sonra filizlenir güneşi görür
İnsan da mezardan ebede yürür
Yeniden doğmuştur Fatıma Coşkun

Seksen üç yıl önce çetmide doğmuş
Onlara Füreler deniliyormuş
İki erkek bir kız kardeşi olmuş
Çalışıp durmuştur Fatıma Coşkun

Fürelerin Ahmet, Abdullah erkek
Musanın hanımı kız kardeşidir tek
Tatlı dilli biri güleç diyerek
Anılır olmuştur Fatıma Coşkun

Çocukken gençliğe gidilen yoldu
İstendi, beğendi gönlüne doldu
Ebegızhalılın karısı oldu
Mutluluk bulmuştur Fatıma Coşkun

Her çetmili gibi çiftçilik yaptı
Tarlada çalışıp çileyi tattı
Kederi, tasayı içine attı
Hep kafa yormuştur Fatıma Coşkun

Yokluğa sabretti yaparak şükür
Kanaat ederek geçirdi ömür
Hayatı boyunca çok şeyler görür
Hep şefkat duymuştur Fatıma Coşkun

Ödebeleninde evleri vardı
Çocukları sever hatır sorardı
Kalp kırmak istemez bundan korkardı
İyilik yapardı Fatıma Coşkun

Dört oğlan biri kız beş çocuğu var
Onları düşündü sonuna kadar
Hepsi evlendiler kendince yaşar
Kapıya bakardı Fatıma Coşkun

Kocası ölünce yalnız kalmıştı
Hatıralar ile oyalanmıştı
Evinde yoldaşsız duramamıştı
Hep mahzun olmuştur Fatıma Coşkun

Çocukları ona sırayla bakar
Mutlu etmek için çok gayret yapar
O kocası için ağıtlar yakar
Sararıp solmuştur Fatıma Coşkun

Mesutun evinde sessizce durdu
Recebin evinde hayaller kurdu
Mahmudun evinde düşünüyordu
Derde tutulmuştur Fatıma Coşkun

Hastalandığında doktora gider
Doktor ilaç verir iğne vurun der
Hadimden köyüne ümitle döner
Hayaller kurmuştur Fatıma Coşkun

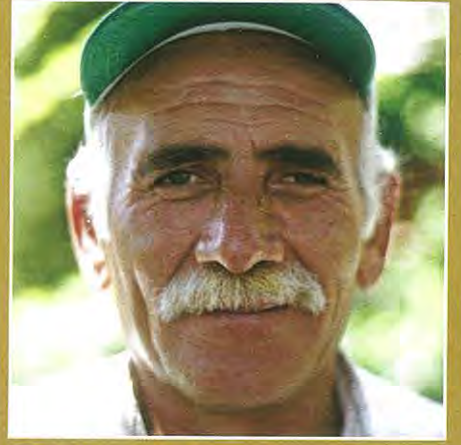
İğne vurulunca ağırlaşıyor
Alerjisi vardır herkes şaşıyor
On beşi gün yatakta durgun yatıyor
Kısmi felç olmuştur Fatıma Coşkun

Hayattan bezmişti yoktu coşkusu
İçine doğmadı ölüm korkusu
Eşine kavuşmak oldu arzusu
Süre doldurmuştur Fatıma Coşkun

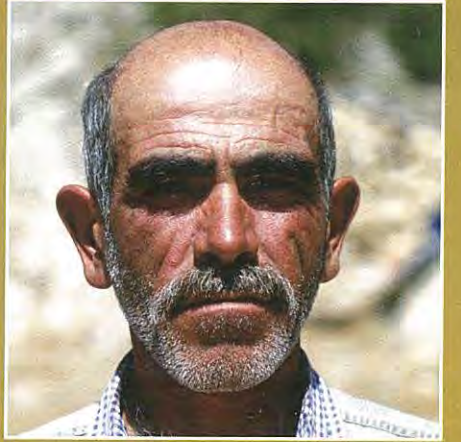
Vadesi değildir kendi elinde
Herkes gidecektir gün geldiğinde
Ruhu teslim etti cuma vaktinde
Kabre konulmuştur Fatıma Coşkun

Çetmi mezarlığı bir kapı oldu
Kazılan mezarın arkası yoldu
Sonsuzluğa doğru ruhu kayboldu
Yerini bulmuştur Fatıma Coşkun

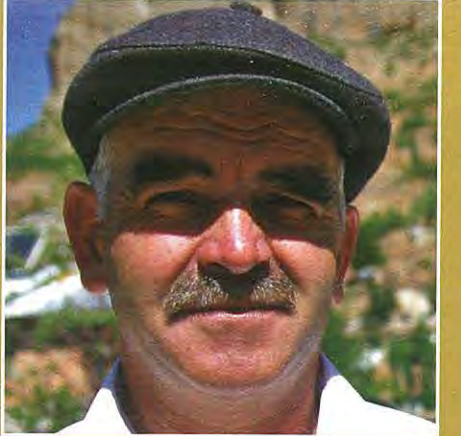
Nur içinde yatsın artık kabrinde
Hatırası kaldı sevdiklerinde
Kimsenin kaderi değil elinde
Emire uymuştur Fatıma Coşkun

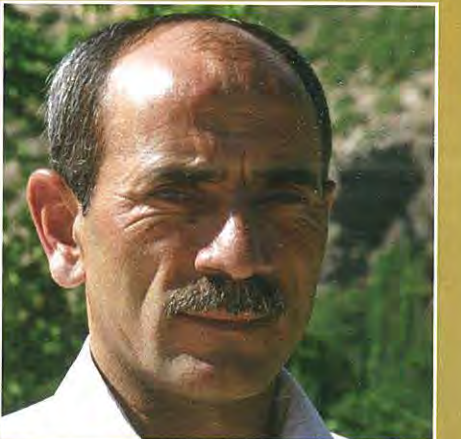
Mahmut Coşkun

Mesut Coşkun

Recep Coşkun

Metin Coşkun

Hasan ÖZGÜL

Mehmet ÖZGÜL
Hasan ÖZGÜL

Gök Mümün Yusuf'tu onun babası
Lakabı olmuştur Küflünün Hasan
Goce Eşşe denen kadın anası
Çetmide doğmuştur Küflünün Hasan

Nüfustaki kaydı Hasan Özgül'dür
Babasına benzer gostak görünür
Yokluk yıllarında Çetmi'de büyür
Çok kafa yormuştur Küflünün Hasan

Ayakkabı yapmak istemektedir
Beceriklidir de elinden gelir
Gençlikte bu işi meslek edinir
İşyeri kurmuştur Küflünün Hasan

Yeşil Ahmet ile birlikte ister
Almanya'ya köyden ilk onlar gider
Ayakkabıcılık benim işim der
İşi de bulmuştur Küflünün Hasan

Yurt dışında kalır belli bir süre
Sonra dönüş yapar doğduğu yere
Yine gidecektir gurbet ellere
Gönlüne uymuştur Küflünün Hasan

Çumra'ya yerleşir sebzeler eker
Yine çiftçilikle çileler çeker
Bu iş bana göre değil imiş der
Sonra kurtulmuştur Küflünün Hasan

Yeşil Ahmet satar ona bir arsa
Konya'ya göçecek bir ev yaparsa
İnsanlar başarır hayal kurarsa
Üstünde durmuştur Küflünün Hasan

Sille yolundaki evde oturur
Örgücülük yapar bir kazanç bulur
Tarladan, çamurdan, terden kurtulur
Bir yol tutturmuştur Küflünün Hasan

Kostak görünse de aslında kibar
Arkadaşlarıyla dostluklar kurar
Samimi davranır hoşgörü arar
Güven duyurmuştur Küflünün Hasan

Yıllar ilerlerken hastalanıyor
Gırtlak kanserine yakalanıyor
İlk zamanlarında geçer sanıyor
Derde tutulmuştur Küflünün Hasan

Problem de vardır kulaklarında
Sıkıntı çekmiştir son anlarında
Hatıraları var akranlarında
Artık yorulmuştur Küflünün Hasan

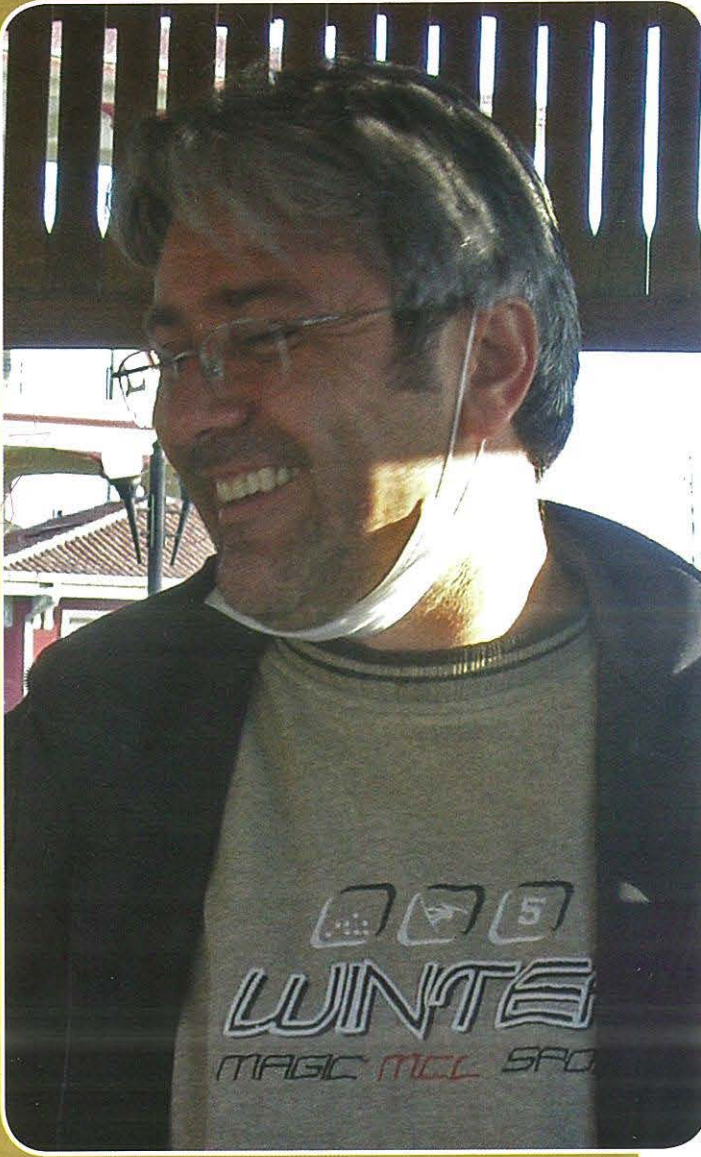
İki oğlan üç kız beş evladı var
Onları düşünür geçmişi anar
Ömrünün sonunda huzuru arar
Hayaller kurmuştur Küflünün Hasan

İki bin on birin başları gelir
Hastalığı artar sıkıntı verir
Hastanede doktor gayret gösterir
Ömrü doldurmuştur Küflünün Hasan

On yedi ocakta vefat etmiştir
Öldüğünü herkes bilememiştir
Garip yaşamıştır garip gitmiştir
Dertten kurtulmuştur Küflünün Hasan

Defin işlemine gelince sıra
Haber veriliyor yakın dostlara
Cenaze Konya'da girer mezara
Yere konulmuştur Küflünün Hasan

Köyle iletişim eksikliğinden
Vefat haberini yeni duydum ben
Allah rahmet etsin ruhuna derken
Hakka sunulmuştur Küflünün Hasan

MEHMET ÖZGÜL

Nimetullah UÇAR

*Avcı Mustafa'nın damadı olup
Süreyi dolduran Mehmet Özgül'dür
Baharı yaşarken sararıp solup
Rahmana kavuşan Mehmet Özgül'dür*

*Mümün'ün Mustafa onun babası
Gölükçü Hayriye olur anası
Bugün sevdikleri tutuyor yası
Hep hayaller kuran Mehmet Özgül'dür*

*Babası esnaftır Anamur'dadır
O çocukluğunu yaşamaktadır
Güzel bir gelecek aramaktadır
Hayatla yarışan Mehmet Özgül'dür*

*Anamur'da kalır ilk zamanlarda
Mutlu günler vardır geçen anlarda
Arkadaşlarında, akranlarında
Hatırası olan Mehmet Özgül'dür*

*Avcı Mustafa'nın kızını ister
Muradı olmuştur sevinir güler
Kendi isteğiyle Konya'ya göçer
Böyle karar alan Mehmet Özgül'dür*

*Hastalandığında üzülür yanar
Doktorlara gider çareler arar
Allaha güvenip kadere salar
Hep içine atan Mehmet Özgül'dür*

Akciğer kanseri konur teşhisi
Morali bozulur kalmaz neşesi
Zaman işlerlerken kısılır sesi
Gözü fersiz bakan Mehmet Özgül'dür

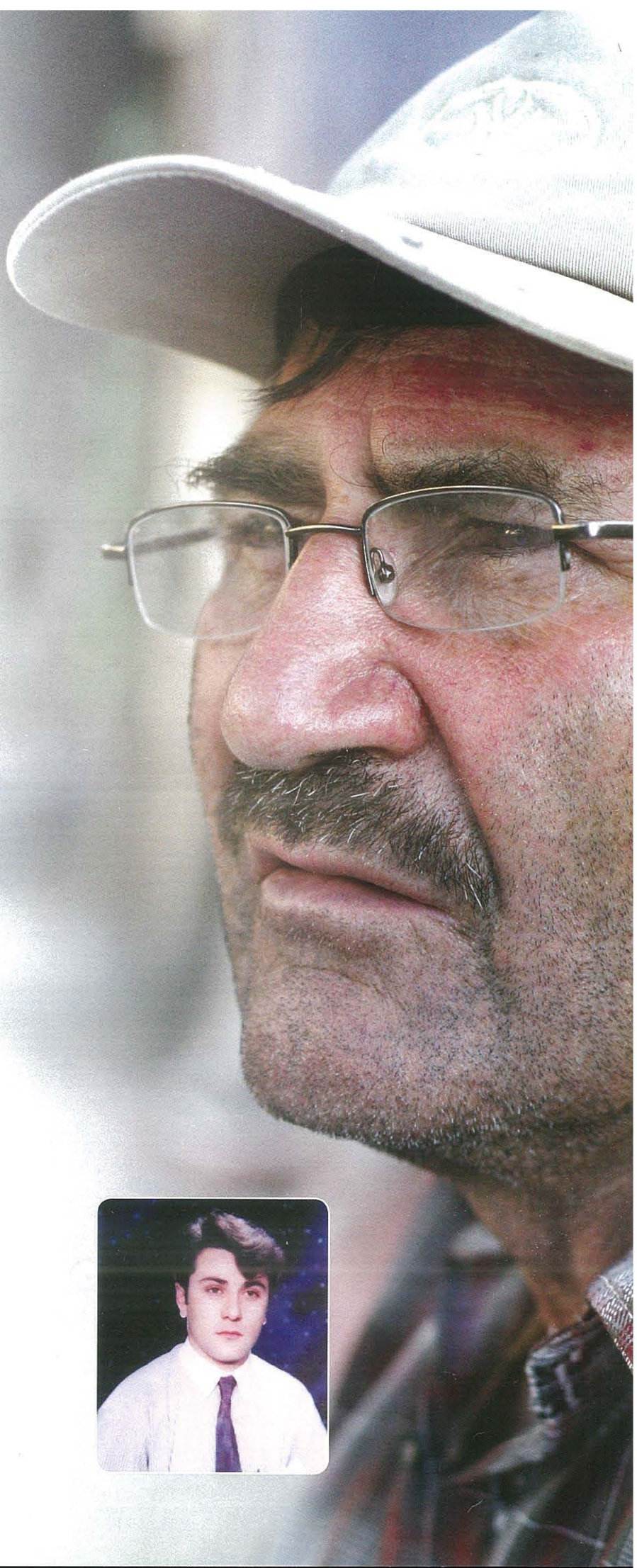
Konya'da yaşarken günleri biter
Son saatlerinde komaya girer
Ruhu teslim edip dünyadan gider
Hareketsiz yatan Mehmet Özgül'dür

Bütün sevenleri geldiklerinde
Mevlana'dan kalkar öğle vaktinde
Anıları vardır gönüllerinde
Omuzlarda olan Mehmet Özgül'dür

Konya'da toprakla buluşturulur
Genç olduğu için yası tutulur
Sevilen insanlar zor unutulur
Akıllarda kalan Mehmet Özgül'dür

Hastanın duası olurmuş kabul
Çaresiz Allaha el açarsa kul
Yaşarken dünyada hayat bir okul
Sunumunu yapan Mehmet Özgül'dür

Niğmetullah derki ders almalıyız
Ona hayır dua yollamalıyız
Çetmi ağacının hep dallarıyız
Konya'da yaşayan Mehmet Özgüldür

NE SÖYLERLER...

*Yalancı dünyâyâ konup göçenler,
Ne söylerler ne bir haber verirler!..
Üzerinde türlü otlar bitenler,
Ne söylerler ne bir haber verirler!..*

*Kiminin başında biter ağaçlar,
Kiminin başında sararır otlar,
Kimi mâsûm kimi güzel yiğitler
Ne söylerler ne bir haber verirler!..*

*Toprağa gark olmuş nâzik tenleri,
Söylemeden kalmış tatlı dilleri,
Gelin duâdan unutman bunları
Ne söylerler ne bir haber verirler!..*

*Kimisi dördünde, kimi beşinde,
Kimisinin tâcı yoktur başında,
Kimi altı, kimi yedi yaşında,
Ne söylerler ne bir haber verirler!..*

*Kimisi bezirgân, kimisi hoca,
Ecel şerbetini içmek de güç a!
Kimi ak sakallı, kimi pîr koca
Ne söylerler ne bir haber verirler!..*

*Yûnus der ki gör takdîrin işleri
Dökülmüştür kirpikleri kaşları
Başları ucunda hece taşları
Ne söylerler ne bir haber verirler!..*

Yunus Emre

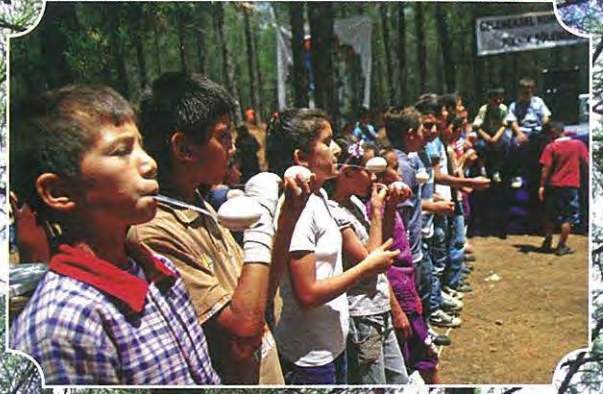
5. ANTALYA ÇETMİ'LİLER PİKNİK ŞÖLENİ

**Antalya
Düzlerçami'nda
22 Mayıs 2011
Pazar günü
yapılacaktır.**

**Tüm
Hemşerilerimiz
DAVETLİDİR**

TERTİP KOMİTESİ

(*Geçen yıl ki piknik şöleni
yapılan yer)

Yörük Yaylasında

Sevgili Çetminin Sesi okurları ve dostlar, bundan önceki sayılarımızdan birinde Gazipaşa'nın Karalar köyündeki aziz dostum Remzi Sönmez'e Yörükün yayla göçü diye bir şiir yazmıştım. Benden iki yaş küçüktü ama, o bana Halis amca derdi ben ona Remzi dayı derdim. Bu davranış birbirimize saygı ve hürmetimizdendi.. Maalesef o sevgili dost rahmet-i rahmana kavuştu. Ruhu şad olsun mekanı Cennet. Ara sıra birbirimize gider geldik. Yine onun ziyaretine giderken Antalya'dan Gazipaşa'ya vardığımda onun yakını olan başka bir dostla buluştuk. Karalar köyüne giden yol kavşağında çamların dibinde iri yarı bir adam dikeliyor.. Elinde bir değnek yanında da affedersiniz bir Köpek. Üzerinde gayet kaba bir kumaştan dikilmiş bir elbise. Oda yaya olarak bir yere gidiyormuş. Bizi görünce durmuş. Biz ona yaklaşırken yanımdaki, "Halis amca bu adam şairdir, atışma yapar mısın?" dedi. Hayır dedim. Cevaplayamazsak mahcup oluruz. O

Halis Yazıcı

ısrar etti. Açılışı sen yaparsın dedi. Hayır adamı tanımiyorum zaten falan dediysem de yanına varınca selam verdik. Merhabalaştıktan sonra benim yanımdaki arkadaş adama, "Bu Konyalıdır ve şairdir. Remzi emmimin dostudur. Onun ziyaretine gidiyor. Haydi ikiniz bir atışma yapın" dedi. O adam da biraz çekimser kaldı. Bende onun cesaretsizliğinden yararlandım bir açılış yapayım dedim.

Nerden gelip nereye gidersin dostum?
Yanımdaki duran it mi Köpek mi?
Güzel libas giyinmişsin üstüne
Deve yününden mi yoksa ipek mi?

Adam, aboo dedi. "Ben bu adamla atışmam." Arkadaş ısrar ediyor ben tekrar söze başladım.

Kalbini mi kırdım kusura bakma
Benden sana zarar gelmez hiç korkma
Oluru olmazı kafana takma
Aşiretin beyleri de ödlele mi?

Adam bir şey söylemek istemiyor yanımdaki arkadaş rica ediyor. Adam yok ben cevap veremem diyor. O anda ben yeni bir dörtlük hazırlıyorum. Tekrar söze başladım:

Dostum birkaç kelam söyle ne olursun?
Aşık isen yanar yanar durursun
Biz gittikten sonra pişman olursun
Elindeki sopamıdır kötek mi?

Tamam dedi. Başka söyleme. Yanımdaki adama hitaben, emmi oğlu, bu adam bildiğin hak aşığı bir ozandır. Niye bana atışma teklifi yapıyorsun. Emmi oğlu Remzi emmime bir şiir yazmış ben de o kadar biliyorum daha fazla bilgim yoktu dedi. Ulan o şiiri Remzinin evinde Yusuf okudu ben dinledim. Adam Yörük hayatı yaşamışçasına dörtlükler yazmış helal olsun sana adınız nedir dedi söyleyin.

Konyalıyım Halis'tir adım
Seni bir yoklama yaptım
Sonunda havamı aldım
Üstündeki yorgan mıdır yatak mı?

Gardaş helal olsun dedi. Diline yüreğine sağlık. Emmi oğlu bu adam gerçek aşık takdir ederim dedi. Ben özür dilerim rica ederim Gardaş dedi. Aşıklar gezdiği yerlerde hatıra sözler bırakır gider ben özür dilerim dedi. Biraz sonra dolmuş geldi biz yolumuza devam ettik. Arkadaşa, ayıp mı oldu acaba dedim. Yok yok, çok iyi oldu dedi. O bizim yol yürüyüşümüze dahi bir şiir söyler. Sözlerinin fazla bir anlamı da yok. Habire uydurmalar yapar, ama senin sözlerinde anlamsız bir kelime yok. Yanındaki köpeğine, elindeki değneğine, üzerindeki elbisesine nerden gelip nerden gittiğine hepsine anlamlı şeyler söyledi. Şimdiden sonra bizim yanımda çene yapamaz. Konyalıyı çağırırım diye tehdit ederim dedi. Tabi bunlar latifedir. Bu fasıl burada bitti geçelim ikinci fasıla.

Yörügün yayla göçü şiirini Çetminin sesine verdiğimizden iki veya üç yıl önce yazmıştım. Mektup halinde Remzi Sönmez'e göndermiştim. Hoşlarına gitmiş. Komşular bir araya geldiğinde sık sık okunmuş. Yaşlı nineler çok sevmişler. Hem de etkilenmişler. Yaz gelince yaylaya çıktıklarında birinin Eşref isminde bir oğlu varmış. Ben oğlunu da anasını da tanımam Yaylaları Fariske'nin yaylalarıyla huddut. Göktepe yaylası. Remzi beye demişler, İremzi eşirafın motoruna bir eşirafıla git, o adam mademki köydeymiş bize birkaç dörtlük yazdır getir demişler. Onlar Remzi'ye İremzi, Eşref'e Eşiraf derler. Ondan öyle yazdım. Nihayet bir sürpriz olarak Göksekideki mekanımıza teşrif ettiler. Eşrefi bize tanıttılar. Saat beşe kadar oturdular. Bizi Eşirafın anası gönderdi, orada yaşlı nineler hatıra olarak bize birkaç dörtlük yazsın göndersin ona dua edeceğiz demişler. Biz özellikle bunun için geldik dediler. Madem bu kadar duygu yüklü nineler arzu etmişler şimdi siz gidin ben Göktepe yaylasına geleceğim, o ninelerin ellerini öpeceğim.

Cenabı Allah ilham verirse dilimin döndüğü kadar onlara besteler söyleyeceğim dedim. Sen oraya gelersen daha çok memnun oluruz dediler ve Fariske'den ötesinin yol planını çizip bana verdiler yolcu edip uğurladım. Birkaç gün sonra Remzi bey Nuri Arı'nın arabasını denk getirmiş. Atlamış tekrar Gök Seki'ye geldi. Beni Eşiraf'ın anası gönderdi seni

götürmeye geldim dedi. İki gün sonra Remzi beyi motora bindirip yola koyulduk. Peşimizden hemşerimiz Erol Bozdemir geldi. Sarıveliler'e gidiyor-muş. Remzi beyi onun arabasına bindirdim. Nihayet Sarıveliler petrolünde bekleyen Remzi beyi aldım. Göktepe yaylasına vardık. Gerçekten çok güzel bir yayla. Remzi dayının abisi Mustafa amca ve yakınları bizi karşıladılar. Evlere beş kilometre uzaklıktaki mesafeden bizi görmüş ve fark etmişler. Eşirafın anası ve nineler toplanmış, zaten evler bir arada tanıyanlar, o gelen Halis'in motoru üstündekiler halis ile İremzi demişler. Hakikaten abartma değil askerden geliyormuşuz gibi karşılandık. Hoş beşten sonra yemekler yedik.

Çaylar kahveler içtik. Etrafı seyrettik. Seyran gah güzel. Yaylanın tam ortasında bir camisi var. Her taraf çayır çimen. Evler bizim yaylalardaki gibi eski taştan pardıdan ibaret evler gibi. Bu evlerin adına küme diyorlar. Bizim görev zamanı geldi. Beni oraya götüren yani çağırın Eşref'in anasını tanımıyorum. Nineler evlat torun eline kalmış. Bakıma muhtaç. Dişler dökülmüş, saçlar ağarmış, beller bükük. Yerinden kalkmaya yardım isteyen nineler. Eski yayla göçlerini yaşamış. Deve çekmiş, koyun davar şığır sağmışlar fakat şimdi hiçbirisi yok. Hepsinin yürekleri acı dolu. Dede-ler ebediyete intikal etmiş. Kimileri evlerinin önündeki mezarlıkta, her saniye mezarlar gözlerinin önünde, mezarlığın etrafı çevrili değil rezil bir hali var. Af buyurun sığırlar hayvanlar içinde. Hatta mezarların üstüne bile basıyor... Hülasa manzara böyle. Biz söze başladık. Kendi lisanlarıyla:

Eşirafın anası anam
Uzat elini öpeyim
Hanginiz olduğun bilmem
Uzat elini öpeyim.

Dedikten sonra işerinden birisi "benim oğul, Eirafın anası benim, dillerin yanmasın" dedi. "Eşirafım gibi" dedi kucaklayarak öptü. Elini öpüp devam ettim.

Beni nereden tanırdın
Buralara sen çağırdın
Uzaktan geldim yoruldum
Uzat elini öpeyim.

İçlerinden birisi, sadece Eşirafın ana-
sına mı söyleyeceksin oğul bize de
söyle "dedelerin öldü. Şu mezarda
yatanları bile var. Bu kümeleri yapan
eller o mezarlarda yatıyor. Ölenleri
sahile götürme imkanımız olmadı-
ğından buralara gömer giderdik. Bu
şekilde nine farkına bile varmadan
bize ayak vermiş oldu. Biz yine söze
başladık. Nineleri gözleri yaşlı.

Saçlar beyaz diş dökülmüş
Derman kesik bel bükülmüş
Damarlardan kan çekilmiş
Yaşlı olmuş ninelerim

Bu nineler neden ağlar
Yaylam senin eksik var
Deve sığır koyun davar
Nerdesin sürülerim

Göktepenin yaylaları
Çayır çimen ovaları
Ölmüş eski ağaları
Yetim kalmış ninelerim

Buraya yurt tutanlara
Kümeleri yapanlara
Şu mezarda yatanlara
Rahmet olsun ninelerim

Çayır çimen ovasına
Camisine hocasına
Şu Göktepe yaylasına
Selam olsun ninelerim

Bu arada bana bir gülmek geldi ve
güldüm. Sordular. O sırada yanımızda
siyah saçlı esmer bir kız çocuğu var
durmadan iki yanına bakıp çaktır-
madan sırtıyor yani gülüyor. Sorduk,

Bu afacan kimim kızı?
Sağa sola oynar gözü
Sırtıyor bazı bazı
Ondan güldüm ninelerim.

Hayli yolum vardır benim
Şimdi müsaade eyleyin
Remzi dayı biz gidelim
Hoşça kalın ninelerim.

Dedikten sonra ninenin biri "oğul sen
kimsin? Nereden geldin? Bizi mem-
nun ettin." Dedi.

Çetmi derler köyümüze
Halis derler adımıza
Yolum düştü yurdunuza
Çıktım geldim ninelerim.

Tabi bu arada geçen olaylar yazdığ-
ımız gibi kısa olmadı. Hayli vakit geçti.
Sohbetler yaptık. İkinci vakti oldu.
Hayır dua ettiler. Ismarlaştık helal-
leştik köyümüze revan olduk. Orada
şöyle bir karar aldılar, yayla göçümün-
de beni Gazipaşa'ya götüreceklerdi.
Baharla birlikte yayla göçümüne
katılıp yaylaya göçecektik. Yeniden
yörüğün yayla göçü adlı bir şiir yaza-
caktım. O vakit gelmeden Remzi dayı
vefat etti. Remzi beyin vefatından
sonra yolumuz oralara düşmez oldu.

Muhterem okuyucular neden yine
bu Yörük hikayesi demeyelim. Kerim
kardeşimiz her türlü anılar, hatıralar,
dağlar, ovalar, kırlar, bayırlar, bağlar
bahçeler yazılmalıdır dedi. Hatırıma
geldi bu anıyı yazdım. Okuyana dinle-
yene, tüm insanlığa saygılar sunarım.

Mehmet ÖZGÜL

Halis Yazıcı

Sevgili okurlar, aziz dostlar, yıllar öncesi vefat edenler anısına maniler yazardım. Din eğitimi almış bir genç kardeşim bir yerde kasetimi dinlemiş. Merhum oğlum Sami Yazıcı'nın arkadaşlarından biriydi. Halis amca, bu tip yazılar (özler) ağıttır. Cenaze arkasından ağıt yakmak dinimizce kesinlikle yasaktır dedi. Ondan sonra bu şekilde maniler yazmaz olmuştum. Fakat, yeğenimiz Yüksel Arı'nın vefatından birkaç yıl geçtikten sonra yengemiz olan annesi, "herkese hatıralar yazardın. Yeğenin olduğu halde Yüksel'ime bir hatıra yazmadın." Demişti. Yengemin o sözlerini hatırlayınca, yakınlarımın "niye yeğenlerine maniler yazmadın" diyebileceklerini düşünerek genç yaşta vefat eden yeğenimiz Mehmet Özgül'e ait birkaç kelam yazıyorum. Ağıta yönelik sözler olmamasına özen gösterdim.

Saygılarımla.

Genç yaşında göçü sardın
Yeğenimiz Mehmet Özgül
Takdir'i ilahi canım
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Baban ezelden firkatlı
Annen mi götürdü gitti
Belli ki ömrünüz bitti
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Aslı ilimiz Konya'da
Mevlana'nın diyarında
Belli ki ömrünüz bitti
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Yarası derin açılmış
Yüzüne nurlar saçılmış
Yola gizli hazırlanmış
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Dostlar akrabalar geldik
Cansız bedenini gördük
Üçler'de toprağa verdik
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Selam verildi seherde
Acımız katlandı dörde
Sarayın hazır Üçler'de
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Namazında el bağladık
Hüzünlendik hem ağladık
Ahir aleme yolladık
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Evliyalar diyarında
Hak dostlarının yanında
Üçler'deki mezarında
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Ne olursa Hak'tan olsun
Yattığın yer pür nur olsun
Akıbetin hayr olsun
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Hikmetinden sual olmaz
Emrine karşı durulmaz
İnşallah sual sorulmaz
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Halamın torunu hem yeğenimdir
Cennet mekan olsun tek dileğimdir
Oğuz han'da büyür Mevla kerimdir
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Kayın peder üzgün babası ağlar
Hayriye Oğuzhan öksüz kaldılar
Eşiniz Fadime yürekten yanar
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Anası yoktur ki oda ağlasın
Şerif hanım sabreylesin dayansın
Bırakıp gittiğin güller solmasın
Yeğenimiz Mehmet Özgül

Halis dayı yazar mani
Rahmet olsun gani gani
Olasın Cennet mekanı
Yeğenimiz Mehmet Özgül

BABASI KARDEŞİM MUSTAFA ÖZGÜL'E

Oğullar bırakıp gitti bizleri
Arkada koyduk baharları yazları
Ağlayarak kayıp ettik gözleri
Sabreyle kardeşim gülüm ağlama

Ağabeyin kaybetti Sami'yi
Ablan da gönderdi Mehmet Ali'yi
Şimdi bize sürdü kaptan gemiyi
Sabreyle kardeşim gülüm ağlama

Bir seninle benim başımda değil
Her kuluna uğrar bunu iyi bil
Ağlayıp döndürmek ellerde değil
Sabreyle kardeşim gülüm ağlama

Sabrı emreyledi ecri zayı olmaz
Ölüme bir yerde çare bulunmaz
Çok gider geriye tek gelen olmaz
Sabreyle kardeşim gülüm ağlama

Dostlar aşıklara meydan bol olur
Ele söyler kendi gözü yaşlı olur
Bir dem bahar olur bir dem kış olur
Göz yaşların silen olmaz ağlama

Fani dünya çok geniştir dar ettik
Sabr-ı cemil dilediler zor ettik
Şimdiye kadar çok yiğitler kaybettik
Göz yaşların silen olmaz ağlama

Peygamberler bile gitti dünyadan
Veripte alana can olsun kurban
Kaderi böyle çizmiş yaradan
Sabredersen hoşla gider ağlama

Ne dedemiz kaldı nede atamız
Sınava çekildik çoktur hatamız
Yaşlı olduk gayrı yoktur ötemiz
Sabreden murada erer ağlama

Sami yeğeniniz Mehmet oğlunuz
Özgüllerden koptu en son gülünüz
Yanlarına düşer belki yolumuz
Yaratandan iman dile ağlama

Şu yalan dünyada gülmedim deme
Kimler güldü herkes ağlar bak hele
İslam ellerinde kan döndü sele
Sabreyle gülüm kardeşim ağlama

Nasihat eylemek değildir haddim
Sadece geçmişten örnekler verdim
Ölüm acısını ezelden tattın
Sabreyle gülüm kardeşim ağlama

Gidenler gelmiyor sen de bilirsin
Bilemeyiz ömrümüzün süresin
Ömrü biter sözü bitmez Halis'in
Sabreyle gülüm kardeşim ağlama

Resulden şefaath mevladan iman
Günahkar kuluna ya Rab el aman
Yazıcıoğlu sözü edelim tamam
Ah edipte yüreğimi dağlama...

ST İNŞAAT'I tanıyalım

Safa Küçük ST İnşaat'ın kurucusu. 23 yıl devlet kurumunda çalışmış bir kimse. Kendisi Amasya'lı. Antalya'da 26. yılını doldurdu iki çocuk babası. 23 yıl elektrik teknisyeni olduktan sonra inşaat işine girdi.

Safa bey ondört yaşından bu yana sürekli inşaat işleriyle meşgul olmuş birisi. İnşaat işlerinin her türlü evresinde -işçilik, ustalık ve taşeronluk dahil- çalıştı. Daha sonra devlet hizmetinin tamamlar tamamlamaz kendi isminin baş harflerinden oluşan ST İNŞAAT'I kurdu.

Kuruluşundan bu güne Karşıyaka, Yenigün, Kızıllık, Düdenbaşı ve Esentepe mevkilerinde yüzlerce daireyi bulan inşaatlar yaptı. Halen Düdenbaşı, Kızıllık ve Esentepe'de faaliyetlerini sürdürüyor.

İnşaatlar genellikle kat karşılığı yapılmakta ve öncelikle müşteri memnuniyeti esas alınıp gözetilmekte.

Safa beyin Konyalılarla irtibatı, özellikle Çetmillerle irtibatı Mehmet Güven ve Mehmet Yıldırım ile başlamıştır. Halen işlerinin büyük bir bölümü bu hemşerilerimiz

tarafından yapılmaktadır. Kendilerine ait büro yine hemşerimiz Mahmut Semerci'nin Çevre yolu üzerindeki Emek mahallesinde bulunan dükkanıdır.

Safa Küçük'ün daire alacaklara tavsiyeleriniz nelerdir?

Kendilerine içinde daimi yaşayacakları bir daire satın almak isteyenler alacakları dairenin zemin etüdüne ve bina sağlamlığına dikkat etmelidir. Binalarda dış görünüşün önemli ama, sağlam yapı, iyi malzeme ve kalite çok daha önemlidir. Müşteriler alacakları yapıların kalitesini denetleyen kuruluşlarla irtibata geçmelidir. Depreme dayanıklı mı? Kullanılan malzemeler kalite standartlarına uygun mu... Bütün her şey bilinçli bir şekilde takip edilmelidir...

Safa bey, elinizde bulunan mevcut dairelerin fiyat aralığı nedir?

2+1 olarak adlandırılan daireler 70 – 75 TL. 3+1'ler 80 – 85 lira, giriş katları genellikle 50 – 55 lira dolaylarında seyretmektedir. Tabi bu fiyatları belirlemede değişik kıstaslar vardır. Metrekare genişliği, satın alınacak dairenin mevkii ve cephesi, ulaşım noktasındaki avantajları veya dezavantajları, kimi önemli yerlere (Okul, yol, sağlık ocağı v.s.) yakınlığı veya uzaklığı fiyatlar noktasında belirleyici etkenler olmaktadır. Fiyatlar noktasında müşterilerimiz ile anlaşmaya bağlı kimi esnekliğimiz tabii ki olur...

Bizler inşaat sektörünün olduğu her alanda faa-

liyet göstermekteyiz. Antalya'nın neresinde olursa olsun bize gelecek teklifleri değerlendiririz.

Müşterilerimizin aynı apartmanda birbirleri ile kaynaşmasını temin edecek düzeyde olmasına azami ölçüde dikkat etmekteyiz.

Ustalarımız kendi sahasında deneyimleri olan en iyi elemanlardan seçilmekte ve bütün inşaatlarımızda baştan sone sorun çıkarmayacak en kaliteli malzemeler kullanılmaktadır.

Yukarıda tanıtmaya çalıştığımız ST inşaat hakkında hemşerimiz Mehmet Güven'in açıklamaları:

"Ben dört yıldır ST İnşaatın kalıp, tuğla, sıva işlerini yapıyorum. Safa bey bütün işleri bir yana her şeyden önce dürüst bir insandır. Herhangi bir işte en küçük bir hilesi yoktur. Şu işi şöyle yapalım, böyle para kazanalım şeklinde bir düşüncesi ve hırsı da yok.

Çetmililerin bütün faaliyetlerine davet edildiği takdirde severek katılmakta adeta içimizden birisi gibi bizleri desteklemekte ve onurlandırmaktadır.

Buradan hemşerilerimizi bir konuda aydınlatarak uyarmak isterim, kat karşılığı verecekleri arsalarını yeterince bilip tanımadıkları insanlara vermemelerini, içi boş vaatlere kanmamalarını tavsiye ederiz.

Arsaları konusunda karar vermeden önce yakinen bildiğimiz ve tanıdığımız Safa bey ile görüşmelerinde fayda olduğunu düşünüyoruz. Ben Mehmet Güven olarak Safa bey ile hemşerilerimizin yapacağı tüm işlerde aldanmayacaklarına aksine kazanacaklarına inanıyorum.

Hemşerilerimizin yapacakları işlerde her ne konuda olursa olsun gerek bizimle gerekse Safa bey ile temasa geçmelerinde fikir alışverişinde bulunmalarında büyük faydalar vardır.

Bu güne kadar sonradan duyduğumuzda üzüldüğümüz, hemşerilerimizin aldatıldığına şahit olduğumuz çok olaylarla karşılaştık. Özellikle yurtdışında yaşayan hemşerilerimizin birikimleri, buralarda tanımadıkları insanlarla yapılan sözleşmeler neticesi çarçur edilmekte ve onca emek boşa gidebilmektedir. Aldanmamak ve aldatılmamak için kendisinden emin olduğunuz insanlarla temas kurarak iş yapmanın her halükarda size kazandıracağını unutmayınız diyorum.

Tahir Bayram

Çetmi'de Tahir'i herkes biliyor
Ona dede dermiş bu Tahir bayram
İsminden dolayı akla geliyor
Soyuna çekermiş bu Tahir Bayram

Şekir Abdullahın kızı anası
Tahir'in Mustafa olur babası
Köyde, Antalya'da var akrabası
Onlara gidermiş bu Tahir Bayram

Olunca ikamet ettikleri yer
Çocukluk yılları Konya'da geçer
Ana vatan diye Çetmi'yi sever
Gitmeyi istermiş bu Tahir Bayram

Tahir'in adını yaşatıyordu
Babası severken babam diyordu
Sevildiği için hür yaşıyordu
Kıymetli değermiş bu Tahir Bayram

On yedi yaşında delikanlıdır
Genç olduğu için heyecanlıdır
Sevecen, saygılı sıcakkanlıdır
Her zaman gülermiş bu Tahir Bayram

Mesleği öğrendi sıvacı oldu
Babayla birlikte çalışıyordu
Anlaşabildiği bir çevre buldu
İçini dökermiş bu Tahir Bayram

Motoruna biner gezer dolaşır
Kafanın içinde hülyalar taşır
Arkadaşlarıyla iyi anlaşır
Onlarla gezermiş bu Tahir Bayram

Akşam işten gelmiş odasındadır
Annesi çay vermiş o oradadır
Bir anda çıkmıştır sokaklardadır
Kendinden geçermiş bu Tahir Bayram

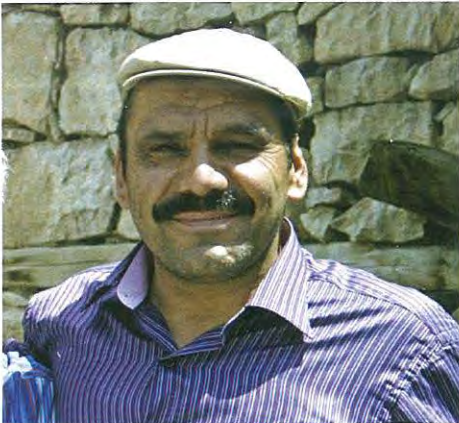
Meram arif bilge mahallesinde
Safranbolu denen bir caddesinde
Dokuz şubat günü yatsı vaktinde
Motorla gidermiş bu Tahir bayram

Alnına yazılmış olunca kader
Olay mahalline hızlıca gider
Gelen arabanın altına girer
Şaşkına dönermiş bu Tahir Bayram

Çarpma etkisiyle kenara düşmüş
Ağır yaralanmış yerde sürünmüş
Ambulans gelerek alıp götürmüş
Acılar çekermiş bu Tahir bayram

Kırk iki ACL doksan bir motor
Yanına devrilmiş yerde yatıyor
İnsanlar toplanmış şaşkın bakıyor
Yaralı inlermiş bu Tahir Bayram

Hastaneye gider yaralı halde
Allah şifa versin duası dilde
İstekler arzular vardır hayalde
Kurtulmak istermiş bu Tahir Bayram

**Doktorlar bakar ya vade dolmuştur
Uğraşırlar ama çabalar boştur
Beyin iflas etmiş kalbi durmuştur
Son nefesi vermiş bu Tahir Bayram**

**Saat on olunca morga konulur
Beden acılardan dertten kurtulur
Ruh sevdiği ile birlikte olur
Göklerde gezermiş bu Tahir Bayram**

**Vadedilmiş olan süre dolmuştur
Kişi kaderine teslim olmuştur
Sevenler ağlayıp saç baş yolmuştur
Toprağa girermiş bu Tahir Bayram**

**Yaşarken dünyada nev baharını
Umarken neşeli yaz aylarını
Vadesi yetince görmez yarını
Mezarda beklermiş bu Tahir Bayram**

ANA-BABA ve ÇOCUK ÇATIŞMASI

Sevgili Dostlar; Kazanan ve kaybedenin birbirine kalıcı ve belirgin bir üstünlük sağlayamadığı aile içi iki çatışma var. Biri ana baba-çocuk çatışması, diğer adıyla kuşak çatışması, öbürü de gelin-kaynana çatışması. Burada kuşak çatışmasından bahsetmek istiyorum. Çatışmayı, çocuğa sorarsan ana baba, ana babaya sorarsan çocuk başlatmıştır. Çocuk: "Bu evde benim her işime karışılıyor, istediğim gibi giyinemiyorum, istediğim gibi gezemiyorum, arkadaşımı kendim seçemiyorum, beni hiç rahat bırakmıyorlar." Diyerek şikâyetle bulunur. Ana baba: "Bu çocuk bizi hiç dinlemiyor, aklının estiğini yapıyor, biz böyle değildik, zamane çocuğu, ne yapacağız, çekeceğimiz var." gibi yakınmalar da bulunurlar... Anlaşmazlığı kimin başlattığı önemli değildir. Zaten hiçbir anlaşmazlık ol-

Şeref ÇİLEK

mazsa hayat sıkıcı olur. Önemli olan, çatışmanın nasıl sonuçlanacağıdır. Birinci ihtimal: Baskı yoludur: Ana baba, kaba kuvvete başvuracak, zorla isteğini kabul ettirecektir. Yani, çocuk kaybedecek, ana baba kazanacaktır. Ana baba sadece tartışmayı değil, çocuğun hoşnutsuzluğunu da kazanacaktır. Devam eden günlerde tartışmalar benzer şekilde sonuçlandıkça, çocuğun hoşnutsuzluğu kin ve nefrete dönüşecektir.

İkinci ihtimal: İnat ve ısrarla dilediğini yaptırma yoludur: Çocuk, ağlayacak, sızlayacak, ısrar edecek, bıktırarak ana baba ise "ne halin varsa gör" deyip pes edecektir. Bu durumda ana babada kendi çocuğuna karşı bir sevgi erozyonu başlayacaktır.

Üçüncü ihtimal: Allah'ın verdiği akli kullanma yoludur: Ana baba bir şekilde aradaki anlaşmazlığı uzlaşmaya hatta işbirliğine dönüştürebilir. Bu durumda kaybeden olmadan, her ikisi de kırılmadan üzülmeyen kazanmış olur. Çocuğu suçlamadan, kendisini anladığını hissettirerek yaptığının doğru olmadığını söyleyip, doğru olanın ne olduğunu göstermektir. "Bu anlaşmazlığı nasıl çözebiliriz?", "Bir önerin, bildiğin bir çözüm şekli var mı?" şeklindeki yaklaşım, çocuğun benliğini okşayıp, onu şaşırtıcı biçimde çözüm üretmeye, uzlaşmaya, işbirliğine çekecektir. Çocuğun önerisini ciddi bir şekilde dinlemek, sizi problemin çözümüne çok yaklaştıracaktır.

Cam bardak ile oynayan iki çocuğun elinden bardağı alıp, "Nerede zarar var onu yapıyorsun.", diyerek azarlayıp dünyasını yıkmak yerine; onunla bir iki dakika beraber oynayarak cam bardağı plastik bardakla değiştirebiliriz. Yıkanmak istemeyen çocuğu zorla, ağlata ağlata banyoya sürüklemek yerine; "Gözlerine sabun kaçınca canın yanıyor bu yüzden yıkanmak istemiyorsun. Ama arkadaşlarının yanında, misafirlerin yanında kirli görünmen

beni utandırıyor, benim utanmamı istemezsin değil mi?” , diyerek ikna edebiliriz. Pekmez sevmediği için yemeyen çocuğa, zorla yedirmek yerine; “Pekmez çok önemli bir gıda bunu almazsan büyüyemezsin, güçsüz kalırsın; ben cılız ve zayıf değil, güçlü, kuvvetli, uzun boylu bir evladım olsun isterim.” diyebiliriz. Pekmezin tahinle, yoğurtla ya da helva ile birlikte de yenebileceğini alternatif olarak sunabiliriz. Dışarıda oynamak isteyen çocuğa “Hayır!” deyip eve hapsetmek ya da “Git ne yaparsan yap bana da hastayım diye gelme!” yerine; “Hava çok iyi değil, hasta olabilirsin o zaman ben çok üzülürüm. Evde kalır oyuncağınla oynarsan daha iyi olur, beni de üzmemiş olursun.” diyebiliriz. Şimdi liseye giden oğlum, ilkokul üçe giderken bir arkadaşının doğum gününe gitmek istediğini söyledi. Arkadaşının kim olduğunu, adını, evlerinin yerini, sorduktan sonra şöyle dedim: “Oğlum, arkadaşını ve ailesini tanı mı-

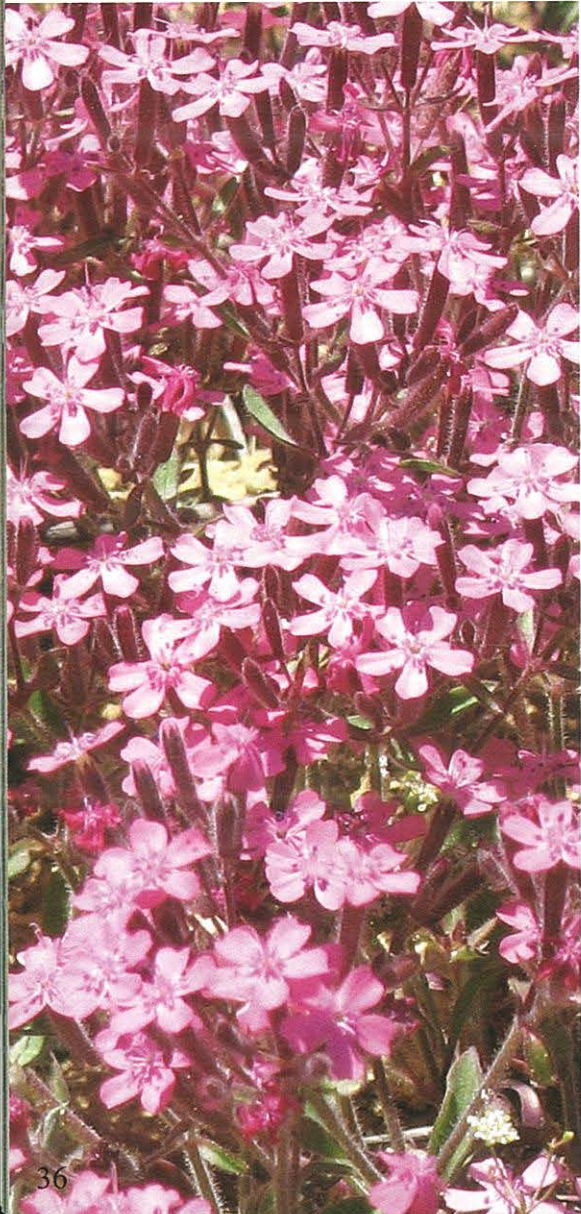
yorum, belki çok iyi insanlardır ama bilmediğim için rahat değilim. Seni gönderirsem geri gelene kadar endişe içinde, diken üstünde bekleyeceğim. Hele bir de olumsuzluk yaşarsan çok üzülürüm, kendimi affetmem. Gitme, telefon edip özür dileyelim.” dedim. Telefon numarası almamış. “Ben söz verdim gitmezsem ayıp olmaz mı? Sen verdiğiniz sözü yerine getirin demiyor musun?” dedi. Verdiği söze sadık kalmasının da önemli olduğunu düşünerek: “Hediyemizi alıp beraber kapılarını çalalım. Kapı açılınca içeri girmeden önce ben kısa bir değerlendirme yapacağım. Eğer edindiğim kanaat iyi değilse, özür beyan ederek hediyemizi verip döneriz. Olumlu bir kanaat olursa seni bırakıp ne zaman alabileceğimi sorarım.” şeklinde bir teklifte bulundum. Anlaştık. Anlaşma sonucu beraber gittik, kapıyı çaldık; evde yoklar. Ertesi gün öğrendiğimize göre dedesi çağırması orada kutlama yapıyorlarmış.

Sevgili okuyucu; İnsan doğasında başkasına bağlı yaşamak, birinin emir ve direktiflerini yerine getirmek yoktur. Yeni yürümeye başlayan iki, üç yaşındaki çocuk elinden tutulmasını istemez. Kendi başına yürümek ister. Çocuklar, sevmedikleri, saygı duymadıkları büyükleri ile sürekli sürtüşme içinde olurlar. Onların düşüncelerini benimsemezler, aynı ortamda bulunmak istemezler, verilen emirlerin tersini yaparak kendilerini kahraman gibi görürler. İnsan, kedine baskı uygulayan kişiyi sevebilir mi? Çocuklar, kendilerine baskı uygulayan, sert davranan büyüklerine duygularını açmazlar. Sevdikleri, saygı duydukları, takdir ettikleri, hayranlık duydukları kişileri taklit eder. Onlar gibi konuşur, onlar gibi davranır, onlar gibi yaşamaya çalışırlar. İlerde onlar gibi olmak isterler.

seref_cilek@yahoo.com

Bir Sevdaki

Bir sevdaki;içtikçe susar
Yedikçe acikir,
Baktıkça koşar,koştukça yanarsın...

Bir sevdaki;yandıkça ağlar,
Doymaktan korkar,
Doyumsuzluk arzularsın...

Bir sevdaki;kendinden kaçır,
Sırlı aleme dalar,
Ruhunu ötelere salar,
Boynu bükük bakar,bakar,bakarsın...

Bir sevdaki;kainattan haber sorar,
Dert ortağı ararsın,
Himmetle şahlanır,
Rahmetle canlanırsın...

Bir sevdaki;kaçacak delik ararsın,
Zaman gelir;
Sadrını aleme açarsın...

Beni benden alan
Uykuda uyanıklığı tattıran,
Zamana zaman sığdırır...

Bir sevdaki;kendi sevgisiyle
Hem kendine,hem yaratana kavuşturan
Her daim secdeye kapatan
İşte aşk,işte sevgi
İşte BİR SEVDAKİ nasip et YARADAN..!

RABİA ÖZAKAR

Dr. Ali Özel

Veyssel Gökğün

Ortadan biraz daha kısa, ketsek boylu Gücüğün Abdullah diye bir büyüğümüz vardı. Bizler gibi gariban gurubundandı. Hatırladığım kadarıyla hep deve tüyü renginde bir örme giyerdi.. Tıraş olamamasına bağlı genelde siyah ve sık sakalıyla dolaşırdı. Günlerden bir gün rahmetli olduğunu duymuştuk.

Abdullah amca geride Mehmet, Mustafa ve Kezban gibi üç evlat bırakarak göçüp gitmişti. Evlatların en büyükleri Mehmet ağabeydi. Böyle durumlarda en büyük olmak apayrı bir şeydi ve baba vekili gözü ile bakılırdı. Yani ailenin derdi en büyüğün derdi olurdu ve boyunduruğun ağır tarafı onun omuzlarında kalırdı.

Kezban evlenme çağının daha ilk yıllarında Balcılardan bir Mehmet ile evlenip yuvasına çekilmişti. (Balcılarda nazar değmesin birkaç Mehmet birden var.) En popüler kardeş benimde can arkadaşım olan Mustafa idi. Popülerliği yaramazlığından ileri geliyordu. Rahmetli Mustafa bizim aramızda parmak yada nohut diye anılırdı. Mustafa bir hikmetle tüm yaramazlıklarından sıyrılmış, belediyemizin muhasibi ve köyümüzün arı durularından olmuştu. Belediye kanalı ile köyümüze çok hizmetlerde bulunan arkadaşım çok genç denecek yaşta aramızdan ayrılıvermişti. Geride bıraktığı evlatları kendileriyle övülüp gurur duyulacak insanlardı.

En büyük Mehmet ağabeyde, diğer büyüklerimiz gibi daha çocukluğuna bile doyamadan kendini ya-

ban ellerde bulanlardandı. O yılların Çetmi'sinde yabana gitmek demek Antalya'ya çalışmaya gitmek demekti. Yani bizim yabanımız Antalya idi. Dört mevsim çoluk çocuk didinip elde bir metelik dahi olmayınca kasım ayının sonlarından itibaren sahil kent Antalya'ya gidilirdi. Gidilirdi deyivermesi çok kolaydı amma gitmek son derece zordu. Yorganını eşyalarını ve azığını yüklenip yollara düşülecek, vadiler dağlar taşlar aşılabacak.. O zamanların beş yüz kilometrelik yolu yaya gidilecekti. Çünkü o zamanlar vasita diye bir şey en azından bizler için yoktu. Onca yolu aşmaya ne ayaklardaki çarıklar nede ayaklar. Çarıkların parçalanması, ayakların yarıp kanlar içinde kalması kaçınılmaz bir olgu olmalıydı.

Antalya'daki adres çok az belli olurdu. Adres, ya Muhsin'in çiftliği yada Ak Hüseyinlerin çiftlikleriydi. Ne doğru dürüst yiyecek nede yatacak yer bulunmadan çoğu kere aç susuz yada yarı aç yarı tok kuruşlar biriktirilmeye çalışılırdı. Ekmek kazmanın ucu ile balyozun ağırlığındaydı. Kazmalarla toprak deşilecek, balyozlarla kayalar parçalanacak ve köye her türlü zahmete katlanılarak bir miktar harçlıkla dönülecekti. Bütün bunlar üstüne üstlük havalar yağışsız geçerse olacaktı. Yağışlı havalarda ise han duvarlarının nem ve rutubetleri arasında durmadan nerdeyse oklava gibi sarma sigaralar içilir erim erim erilir ve derinden derine bir of çekilirdi.

Mart başlarında geri dönüş

başlardı. Dönüş yolculuğu bir daha zordu. Gidiş yüküne mutlaka bir şeyler eklenecekti. Köydekiler orada çekilenleri falan bilmeden mutlaka hediye türü bir şeyler beklerlerdi. Ama, yüklerinin esas ağırlığı çalışılan yerlerde bazı kumpanya kazmaları ile balyozların –yürüyerek ve kendiliklerinden!- denklerin içine girivermeleriydi. Dedğim gibi esas ağırlığı da bu kazmalar ve balyozlar oluşturunuyordu. Gurbetçilerin geleceği zaman hacıları bekler gibi beklenirdi. Bin bir meşagkatle karlı dağlar ve tepeleri aşarak kendini köye zor atan gurbetçilere bütün köyce, kişinin yorgunluğuna bile bakmaksızın hoş geldiniz seferleri düzenlenirdi., Şimdilerde olduğu gibi dağlar taşlar dinamitle un ufak edilirdi. Bugün teknoloji çok gelişmiş, dinamit lokumlarının yerleştirildiği delikler makinelerle ve seri olarak deliniverirken, önceleri bilek gücü ve balyozla delinirdi. Bir dinamit lokumu yerleştirilecek deliği oymak için saatlerce uğraşılırdı. Delinen deliklere dinamit lokumlarını yerleştirip ateş-

lemek ateşçiye düşerdi.

Gücüklerin Mehmet ateşçiydi. Bu ateşçilik işi tehlikeli bir işti. Amma balyoz sallamaktan daha iyi görünüyordu. Belki de daha ufak tefek olduğu için Mehmet ağabeye bu görevi vermişlerdi. Yine günlerden bir gündü. Delikler delinip dinamitler yerleştirilip iş ateşlemeye gelmişti. Yani sıra Mehmet ağabeydeydi.. Herkes kaderin Gücüklerin Mehmet'e kurduğu korkunç tuzaktan habersizce işini yapıyordu. Dinamitler patlamış kayalar un ufak olup ortalığı toz bulutu sarmıştı. Gücüklerin Mehmet her zamanki gibi patlamanın marifetini görmek için taş ve toz yığınına koşmuştu ki, o anda bir patlama daha oldu. Toz bulutunun arasına ses figan ile birlikte kan da karışmıştı. Bir dinamit lokumu sinsice Mehmet ağabeyin gelişini beklemişti ve tam onun geldiği anda patlayıvermişti. Ateşçi yara bere içindeydi. Bu sinsi tuzak onun bir gözünü alıp götürmüştü. Ama şükretmek lazımdı. Beterin de

Veysel Gökğün
ve ortağı Ali Çite

Çetmi Belediye'nin eski Muhasibi
Rahmetli Mustafa Gökün

beteri vardı ve iki gözde birden gidebilirdi.

Gücüklerin Mehmet daha önce Garagilik Mehmet'in kızı ile evlenmişti. Bu evliliğe Allah bereket yağdırmıştı ve altı evlatları olmuştu. Beş erkek bir kız evlat azımsanacak bir nimet değildi. Evlatlar birden gelivermişlerdi ve köydeki durumlar da ortadaydı. Yine gurbet onları bekliyordu. Şartlar biraz yumuşamıştı artık. Vasıta bulunuyordu ve yollar daha düzgündü. Artık dağ tepe onlarca kilometrelik yollar yaya olarak aşılmayacaktı.

Sevgili Veysel'de artık ilkokulu bitirmişti. Gurbete çıkma zamanıydı. Ağalarının peşine takılıp Antalya'nın yolunu tutmuştu. Bu arada gençlerimizde bir uyanış başlamıştı. Ekmeği illaki kazanın ucunda değil başka mesleklerde de bulabileceklerdi. Kim akıl ettiyse etmiş o günlerde gençlerimiz pastacılık mesleğine yönelmişti. Ve Veysel pastacılığı seçmiş ve pastacı çırağı olmuştu. Bu iş balyoz sallamaktan bin kere daha güzeldi amma her meslek gibi zor işti.

Çıraklık kalfalık ve ustalık derken uzun bir süreç gerekirdi. Meslek sahibi olmak için bu süreçler için olmazsa olmazıydı. Patronların kahrını çekmek, öfkelerine katlanmak yanında işin içinde ustalardan dayak yemek de vardı. Müşterilerin kibirleri ve burun kıvrımları ayrı bir dertti. Veysel kararlıydı ve gözü bir

başka karaydı. Sonunda mesleğinin ustası olmuştu ve aranan bir kişiydi. Turistik otellerin ustasıydı. Büyük otellere usta olmak her yiğidin harcı değildi. Bu otellere yedi iklim dört bucaktan insanlar gelirdi ve her iklimin damak tadı bir başkaydı. Onların memnun edilmeleri apayrı bir mesele olmalıydı. Veysel tüm hünerlerini sergileyip bu işlerin üstesinden geliyordu. Bu arada Veysel Çöpefe Mehmet'in kızı Emine hanımla evlenmişti. Ve Feyza, Emre, İlayda peş peşe gelivermişlerdi. ... Ve Veysel babasının bu

yöndeki rekorunu kırmak için hala kararsızdı.

Be sefer Veysel lokantacılığa heveslenmişti. Pastacılıkla lokantacılık apayrı işler değillerdi. İkisi de aynı sofrada bulunup aynı değirmende cumburlop öğütülüyorlardı. Her işyerinin mevkisi önemliydi. Ama bu lokantacılıkta bir daha önemliydi. Ve Antalya ile Aksu arasında Aksu yönünde yolun sağında uygun bir yer bulunmuştu. Burası aramakla zor bulunur cinstendi. Bu güzel yerde SULTAN ÇORBA adıyla ilk lokantasını açtı. Çorbacı denildiği zaman genelde küçücük bir mekanda kaynayan çorba tencereleri ile birkaç masa akla gelir. Amma Veysel'in yeri böyle değil-

di. Koskoca bir mekandı. Yemeklerin yapıldığı yerler iç ve dışarıda salonlar, soğutma odaları, dinlenme odaları, çocuklar için oyun yerleri gibi her şey tastamam. Lokantanın önüne kondu-rulan küçümen bir havuz lokantayı daha da sevimli hale getirmişti. Hele hemen havuzun yanındaki Mevlana figürü Konya'nın meşhur etli ekmeğini yalnız burada yiyebilirsiniz der gibi duruyordu.

Dediğim gibi buranın yalnız adı çorbacıydı, aslında her çeşit çorbanın yanında harika et ve sebze yemekleri sıra sıraydı. Hele pide çeşitleri bir başkaydı. İkram edilen etli ekmeğin yemesine doyamamıştık. Burada ehil ustaların el emeği temiz ve leziz yemekler hoş görünüşleri ile acıkan insanlarımızı saygı ile bekliyordu. Lokantacılık zor işti. Buradaki yemekler önce göze ve sonra bilhassa damağa hitap etmektedirler. Ortak bir ağız tadı yakalamak kolay değildir. Esas prensip lokantaya gelen kişileri her yönüyle geldiğine pişman etmemek ve kişilerin tekrar oraya gelmesini sağlayabilmektir. Bir kere olsunda nasıl olursa olsun prensibiyle ancak bir mevsim ayakta kalınır ve sanırım bu prensip her mesele için geçerlidir. Geçen sayımızda sevgili kardeşimiz Azim Aslan ve Halil Yerlikaya'nın başarıları sergilenmişti. Gönümüz dolmuş ve maşallah çekmiştik. Sevgili hemşerilerimiz büyük başarılarla imza atmışlardı...

Dergimizde yer almak isteyenler işleri ve aileleri ile ilgili bilgi verirlerse yazarız. Söz gider yazı kalır demişler. İyi olur...

Kerim BOZDAĞ

Çetmi'yi Bilirmisiniz?

Çetmi, Taşkent'e bağlı şirin bir belde-miz.

Çetmi, bölgemizde gıpta ile karşılanabilecek muazzam faaliyetleri ile öne çıkıyor, öncü oluyor.

Çetmililerin kurmuş olduğu bir vakıf var. Bu vakıf, üniversiteyi kazanan her Çetmili gence kuruluşundan bu güne istendiği takdirde burs vermek-te. Yüzlerce gencin okumasına katkıda bulunan vakfın Çetmililere yapmış olduğu hizmetler saymakla bitecek gibi değil. Öncelikle çıkarmış olduk-ları Çetmi'nin Sesi dergisinden bah-setmek gerek. 12 yıldır kesintisiz ya-yınını sürdüren dergi, bu güne kadar 54. sayıya ulaşmış. Derginin içeriğine şöyle bir göz attığınızda Çetmi insanı-nı tanıma fırsatını yakalarsınız. Haber-leri, yazı ve şiirleri, içindeki birbirin-den kaliteli fotoğraflarıyla birlikte mi-zanpajıyla harika bir dergi.

Vakıf senede bir gün Çetmililer günü düzenleyerek hemşerilerin birbiri-riyle kaynaşmasını temin ediyor. Va-rolan problemler dile getiriliyor. Aşıl-ması gereken engeller hakkında fikir-ler serdedilip çözüm yolları aranıyor. Vakıf faaliyetleri için yardımlar to-planıp düzenlenen kermeste satılan ucuz giyim eşyalarıyla halkın önemli ihtiyaçları karşılanıyor.

Çetmililerin bu faaliyetlerini kesintisiz başarılı bir şekilde yürütmelerinin ana sebeplerinden birisi ve belkide en önemlisi vakıf ve belediyenin elbirli-ği ile hareket etmelerindendir. Tabii ki vakfın başındaki isim Mehmet Balcı ve belediye başkanı genç ve dinamik insan Osman Arı çetmililer için anıl-maya değer önemli şahsiyetlerden.

Vakıf başkanı Sayın Mehmet Balcı, uzun yıllar İmam Hatip Okulların-da öğretmenlik yapmış, Yüksek İslam Enstitüsü bir ilahiyatçı. Daha sonra iki dönem Çetmi'de belediye başkanlı-ğı yapmış ve hemşerilerinin teveccü-hü ile vakfın başına geçerek vakfı ida-re etmeye başlamış bir kimse. Meh-met hocanın yaptığı çalışmalarla ken-disini adeta vakfa adanmış anlıyoruz. Çalışkan, dürüst ve samimi. Dahası emanet ehli ve emin bir kimse...

Belediye başkanı Osman Arı, Çetmi'ye önemli yatırımlar yaparak yeni değerler kazandırmış... Yollar, sokaklar pırıl pırıl. Dinlenme tesisle-ri, vatandaşlara arsa tahsis, un değir-meni, inşaat projeleri ile başlayıp yay-lalarda bulunan evlere elektrik getiril-mesi gibi hizmetler sunulmuş ve yeni yeni projeler birbirini takip ediyor.

Çetmililer bölge kaynaklarının ye-tersizliği nedeniyle, yurtdışına ve Türkiye'nin muhtelif şehirlerine önce-leri çalışmaya gitmişler, sonraları çalış-tıkları yerlerde kalıp adeta göçetmiş-ler. Başta Antalya olmak üzere Konya, Bursa, İzmir, İstanbul, Anamur, Kara-man, Ankara, Alanya ve Fransa'da ya-şayan Çetmililer bir hayli çoktur. İşte bu yerlerde yaşayan Çetmililer her zaman ve zeminde aralarındaki bağı koparmamışlar birlik ve beraberliğin, dayanışma ve kaynaşmanın en güzel örneklerini sergilemişlerdir. Onların yukarıdan beri saydığımız faaliyetleri kendileri gibi gurbette yaşayan başka yöre insanların dikkatini çekmiş ve onlarda Çetmililer gibi yaparak çalış-maya başlamışlardır.

Çetmi ve civarında yaşayanlar için halka hizmette sınır tanımayan bu uygulamalar umarız ki başka yöneticiler tarafından da dikkate alınarak yaygın-laşır. Her beldede bir vakıf, her belde-nin kendisini tanıyacağımız bir yayın organı ve yine her beldenin okuyan gençlerinin teşvik edildiği bir organi-zasyon yöre insana huzur ve mutluluk vermez mi?

Bu tür faaliyetlerin halk nezdinde maddi faydalarından çok manevi anlamda geleceği etkileyecek muazzam denebilecek neticeleri vardır.

Doğuşundan itibaren yaşadığı hayat boyunca kendilerine her durumda yardım edebilecek bir vakfın varlığını daima hisseden kişiler psikolojik ola-rak kendilerini dar zamanlarında gü-vende hissedeceklerdir. İşte bu hissin gönüllerde meydana getireceği güven yarın için çok önemlidir. Yarın bugün-den inşa edildiğine göre Çetmi örne-ğini iyi okumamız ve anlamamız ge-rekmektedir.

gi
20.00
endi

LYMAKAMLIĞI
UFTULUĞU
DOĞUM
FTASI
16 NİSAN 2011

gamber
usikisi)

SAM

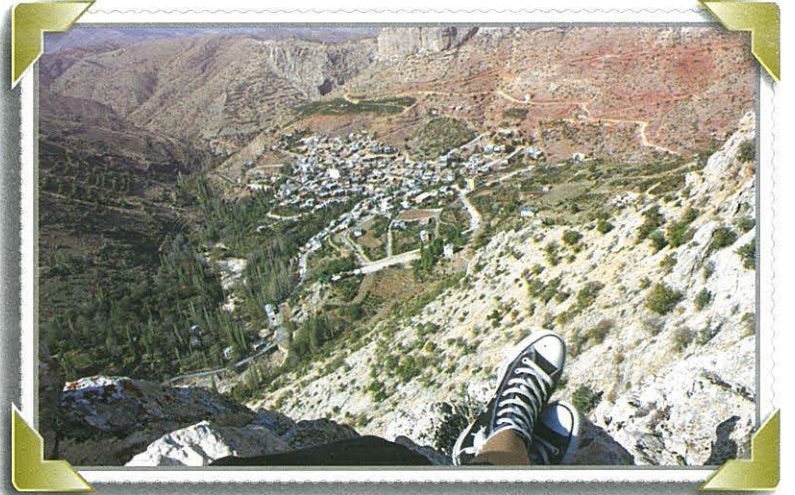
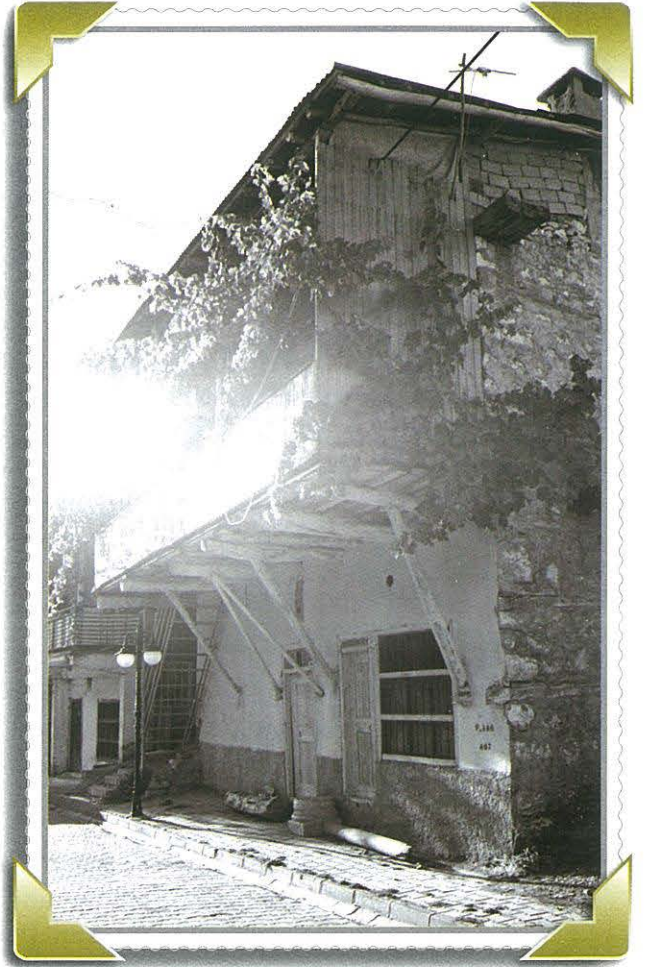
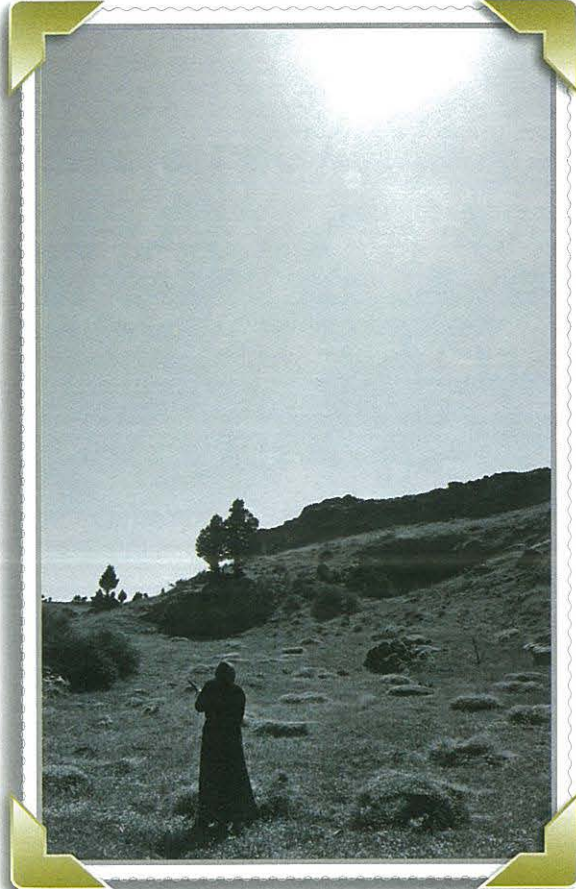
onunda
program

e zoru yas-
mayı hedef
enab-ı Hak,
ni iman ve
n diğer in-
lak ve hu-
il bir insan,
dengeli bir
Muhammed,
an insandır.
insan Hz.
iplerini ve
leri, günü-
k insanlığa
n Haftası'nı

iyayet Vakfı

anazin gazetesi

Ebru YENİ'den FOTOĞRAFLAR

Kompozisyon Yarışması 2011

Karanlık Gecelerin Şafağını Düşlerken...

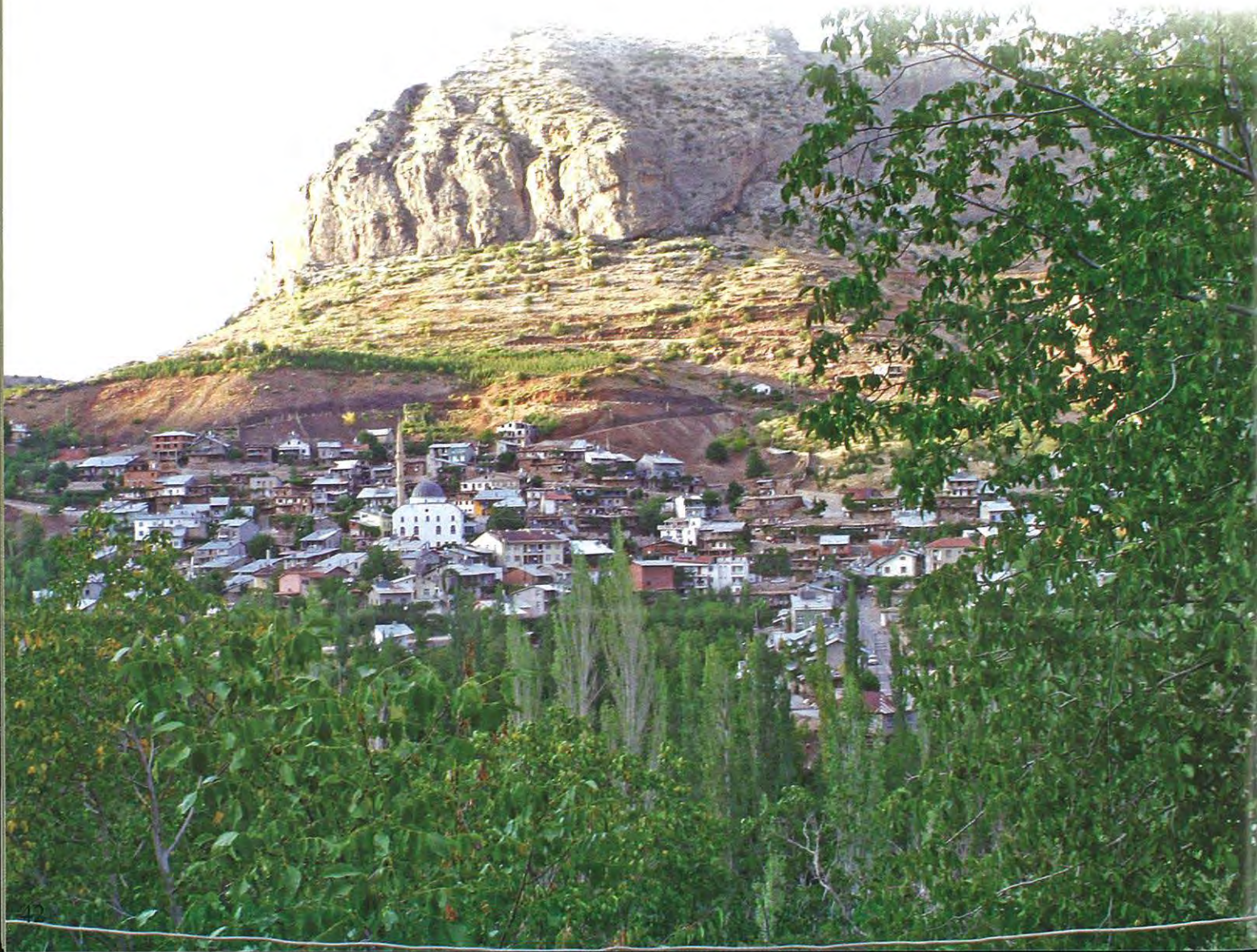
Hacer Uslu

(Şefkatinin gözbebeğinde yeşeren yüreğimden; kâinatın şefkat şeceresine...)

Vakit geceyi yarıp geçiyor tam ortasından. Suskun mısralarım kalbimi yeniden kanatıyor. Kabuklanamayan yaramdan oluk oluk hasret damlamaya başlıyor. Sonra da sensizliğin soğuk ve ıslak kaldırımlarında, ölümü bekleyen yaralı bir serçe gibi beklemeye başlıyorum. Hasretinden yorgun, ümitsiz ve takatsiz kalmış yüreğimi; şefkatle okşayacak, şefkatle kuşatacak, şefkat dolu bir yürek arıyorum. Arayışlarım beni Yesrib yollarına sürüklüyor. Bir vuslat ümidiyle savruluyorum şimdi kızgın sahralarda...

Sevgili! Minarelerden yükselen bir ezan sesi gibi, hasretin ruhumun şafağından ta fezaya kadar yükseldi. Öyle yükseldi ki durduramadım onu. Sustum ve aldım elime kâğıdı, kalemi. Damarlarıma sığmayan, yüreğimi acıyla yakıp kavuran hasretini; gecenin kalbine, yıldızların solgun ışığında yağan bir yağmurun ılık nefesiyle yazmaya başladım...

Efendim! Sensizliği yazmak istemezdi kalemim. Çünkü insanlık sana çok alışmıştı. Gülmeyi seninle öğrenen kız çocukları, vefana ve şefkatine nail olan ahabın sana çok alışmıştı. Kâinat sana bu kadar alışmışken, ben de sana alışmış bir taş, bir toprak, bir damla su olmak isterdim. Şimdi seninle tanışmamış, sana alışmamış kalem mahzun, kâğıt mahzun, sensizliğe sürgün edilmiş gözlerim mahzun!

Sevgili! Hani senin yetimlerin vardı. Medine'nin sokaklarında ardından dolaşan, babasızlığı senin şefkat dolu bakışlarında gideren yetimlerin. Ey nebi! Şimdi sokaklarda karınları aç, ama senin sevginle dolu yürekler yok. Karınları tok fakat yürekleri senin şefkatine susamış avarelerin dolaşır. Sensizliği yüreğine sığdıramayan Mecnunların feryatları dolaşır. Efendim! Şimdi yüreklerimiz sensiz! Sensizliği bağına basan sokaklar sessiz...

Sen gideli rahmetinin ipeksi dokunuşu yetişemez olmuştu kalplere. Senin gelişinle hayalleri yeniden yeşeren kız çocukları, senin gidişinden beri gene mahzun ve ağlamaklı bakmaya başlamışlardı. Gözlerindeki şefkat ve merhamet arzusu merhametsizlikten kararmış kalplere hiç tesir etmiyordu. Kâbusları yeniden başlamıştı. Belki diri diri toprağa gömülmüyorlardı ama varlıkları da hissedilmiyordu pek. Hiç yokmuş gibi davranılıyordu. Keşke doğmasaydın dercesine akılları ve kalpleri eksik sayılıyordu. O kız çocukları her şeye rağmen senin hayallerinde can buluyorlardı. Senin avucuna damlayan gözyaşlarında yeşertmeye çalışıyorlardı solmuş umutlarını...

Sevgili! Bu gece kalemimden düşen her harf titrek bir hasretin avucunda, çaresizliği işlerken gecenin kalbine; yorulan hayallerim yokluğunun mızrağını saplarken bir Vahşi misali sineme; Kur'ân'î bir nidayla damarlarımdan ab-ı hayat süzülüyor bir anda: "Ey insanlar! Size içinizden öyle bir peygamber geldi ki sizin sıkıntıya uğramanız ona çok ağır gelir. O size çok düşkün, müminlere çok şefkatli ve merhametlidir." Vuruluyorum bu ayetle şah damarımdan! Aslında biraz da utanıyorum. Cehaletin karanlıklarını vahyin ışığıyla boğmaya çalışan bir peygamberin, cehalete ve karanlığa gömülen ümmeti olarak! Varlığını Rabbi için "mücadele" ile geçiren bir peygamberin; hayatını nefsi için "mücadele" ile geçiren ümmeti olarak...

Ey nebi! Hayatın ümmetindi. Ne ümmetsiz bir dünyanın ne de ahiretin tasavvurunu kurabilirdin. Nitekim kurmadın da. Ümmetinin kurtuluşu için canın pahasına çalıştın çok gayret ettin. Hani bizlere bir keresinde şöyle buyuruyordun: "Benimle sizin misaliniz, ateş yakan bir adamın misali gibidir ki; hemen kelekler, pervaneler ateşin içine düşmeye başlarlar. O, bunları kovar. Ben de ateşten korumak için sizin eteğinizden tutuyorum. Oysa siz elimden kaçırıyorsunuz." Hayatın boyunca eteğinden tutun ümmetinin. Canını yaksalar da, seni incitseler de bıkmadan, usanmadan ateşten korumak için tutun eteklerinden. Bu ısrarlı uğraşların sonucundadır ki seni öldürmeye gelenler, sevgi ve şefkat dolu bakışlarında can buldular. Senin bitmeyen ve tükenmeyen merhamet dolu sıcak yüreğindi; taş kesilmiş yürekleri, ateşin demiri erittiği gibi eriten ve çöllerde savru lan kum tanelerine çeviren. Sevgi ve şefkat dolu bakışlarını; Vahşilerden yahşi adamlar peyda eden... Sevgili! Senin için mutluluk ümmetinin mutluluğuydu, üzüntü ise ümmetinin üzüntüsü. Hani vefatın

yaklaştığı zaman ölüm hararetiyle hastalanmış yatıyordun. Cebrail (a. s.) gelmişti yanına ve: Ey Allah'ın Resulü cennet senin için hazırlandı, gökyüzü senin için süslendi, melekler saf saf dizildi de senin gelişini bekliyorlar. Eğer istersen Azrail (a. s.) kapıda bekliyor gelsin." demişti de, sen ağlamaya başlamıştın ve: Ey Cebrail! Bana ümmetimden haber ver! Ben ümmetim olmadan cennete girmem" deyince Cebrail (a. s.) yüce Allah'ın huzuruna gidip senin isteğini bildirmişti. Sonra da sana gelerek: Ey Allah'ın Resulü müjde ümmetinin üçte biri kurtuldu demişti. Sen ise ağlamaya devam ederek: Ey Cebrail daha müjde ver demiştin. Cebrail (a. s.) yeniden Allah'ın huzuruna çıkmış ve senin yanına dönmüştü: Ey Allah'ın Resulü müjde ümmetinin yarısı kurtuldu! demişti. Sen hala ağlıyordun ve: Ey Cebrail daha müjde ver, demiştin. Cebrail (a. s.) bir kez daha Allah'ın huzuruna çıkıp yeniden senin yanına gelerek: ey Allah'ın Resulü ümmetinden Allah'a şirk koşmayanların hepsi kurtuldu! deyince sen sevinmiştin ve Azrail (a. s.)' in gelmesini söylemiştin sonra da bu fani âleme gözlerini kapatmıştın. Ashabın seni kefenleyip kabre koyuyordu. Seni kabre indiren Hz. Ebubekir'di. Ebu Bekir (r. a.) o sırada gül kokulu cansız bedeninden bir ses duymuştu. Eğilip kulak verdi. Gelen ses: "ümmeti ümmeti"ydi. Sonra Hz. Ebubekir şöyle dedi: doğarken "ümmetî ümmetî" diye doğdun. Ölürken de "ümmetî ümmetî" diye dünyaya veda ettin. Efendim! Yaşarken ümmetine düşkün olarak yaşadın ölürken de ümmetine düşkün olarak dünyaya veda ettin. Kıyamete kadar gelecek ümmetine sevgini ve merhametini bırakarak! Sensizliğe gözlerini açan ümmetine, şefkatini ve düşkünlüğünü bırakarak...

Ey Efendim! Şimdi yokluğunda Seni özledik.

Bize olan şefkat ve merhametini özledik.

Yüreğimizi çepeçevre kuşatan sevgini ve ilgini özledik...

Varlığına; nice gecelerimizi, nice hecelerimizi, nice ümitlerimizi adadık.

Yokluğunda; nice hasretlere, nice yalnızlıklara, nice köşelere itildik...

Ama içimizde hep seninle var olmanın, sende var olmanın mutluluğunu yaşadık.

Nice umutlarımızın kanadı kırıldı belki ama biz kanatsız uçmayı öğrendik seninle...

Sevmeyi, seilmeyi, şefkati, merhameti seninle, sende öğrendik.

Tek temennimiz şimdi senden, bizi sensiz bırakma! Sensizliğin ısırap çöllerine düşürüp de bu aciz sinemizi hasretinle yakma... Ve bizi affet! Seni sevip de sana olan sevgimizi gösteremediğimiz için bizi affet! Sana olan sevgimizin izharı olarak seni izleyemediğimiz için bizi affet!

Bizi affet! Bizi affet...

Efendim! Hasret ve özlem yüklediğim mısralarımı sana giden kervanın yüküne bırakıyorum. Elimdeki kağıt daha yola çıkmadan, sana ulaşması ümidiyle...

17. Çetmililer Günü
03 Eylül 2011 Cumartesi günü
Çetmi'de yapılacaktır...

*"Güle geldi, gülererek gülleri güldürdü o gül...
Gül güler miydi güle gelmese gülzara o gül?"*

Kiraz Mı?

M. Salih BOZDAĞ

Yöremizde bulunan insanlar kıt kanaat geçindikleri beldelerde sahip oldukları küçük arazi parçalarında gelecekte kendileri için verimli olduğuna inandıkları veya inandırıldıkları meyve ağaçları dikimine yönelmektedirler.

1960'lı yıllarda kavak dikimi revaçtaydı. Kavak ağaçlarının hiçte beklendiği gibi bir katkı sağlamadığı gerçeğini fark etmek yıllarımızı almıştı. Şimdi nerdeyse be on yıldır kiraz fidanları dikilmekte, bodur elma ağaçları revaçta.

Kiraz dikiminin başlıca nedenlerinden birisi kimi zaman bu meyveye verilen fiyatın cazip edici oranda yüksekliği. Dahası üretilen kirazların satın alınacağına güya garanti edilmesi veya falan yerde filan kişiler şöyle ürün almışlar böyle satış gerçekleştirecek iyi para kazanmışlar şeklinde yayılan söylentiler...

Öncelikle belirtmeliyiz ki, zaten az olan topraklarımıza dikeceğimiz kiraz fidanları hadi diyelim ki kiraz alma zamanına kadar geçen süre içerisinde büyüdü geliştirdi serpildi... Aradan yedi sekiz yıl geçecek dallarındaki yapraklardan altın verse bile emek sarf etmeye değecek derecede kıymetli bir ürün müdür acaba?

Olgunlaşmış kirazların satılması değerlendirilmesi o kadar kısıtlı bir zaman içerisinde gerçekleştirilmelidir ki ürün elimizde kalmayın, çürümesin. Biz

meyveyi topladık diyelim o esnada satamamışsak yiyebileceğimizi yedikten sonra maalesef gideceği yer ya dağıtacakmış ya da heba olacak. Başka çaresi yoktur.

Uzun süre saklamaya elverişli bir ürün değildir.

Bir kez ekimi yapıldıktan sonra ondan vazgeçmek mümkün değildir. Çünkü yetişmesi en az 6 – 7 yılı bulmaktadır. Bu zaman içerisinde sürekli bakılmalı, ilaç ve gübre yönünden desteklenmelidir. Yıllar geçtikten sonra onun fayda değil zarar getirdiği gerçeğiyle karşılaştığımızda bu sefer ondan kurtulmak kolay değildir.

Çünkü uzun yıllar emek verdiğimiz ürün bahçemizde kalıcı hale gelmiştir. Gövdelerini kesip atsan köklerinden kurtulmak gerekmektedir. Tabi bu yıllar alacak bir uğraş gerektirmektedir.

Bir kiraz ağacının ekonomik ömrü 15 yada 20 yıldır. Bu yıllar boyunca ona bağımlı bir girdap içerisine girmek ne derece mantıklı acaba?

Bahsettiğimiz mevzu bizim içinde yaşadığımız bütün yörelerde ekim dikimi yapılan, bölgeye yabancı her ürün için geçerlidir. Kiraz, elma, kayısı, erik, ya da şeftali ne olursa olsun...

Kiraz mı ekeceğiz kendimize yetecek kadar ekelim dikelim... Başka şeyler içinde aynı yöntemi takip edelim.

Yöremizde stratejik değeri çok büyük buralara has nadide üzümler yetişmektedir. Onların ekimi ve dikimi teşvik edilmeli.

Yine bizim kendi yöremizde yıllar yılı yetişmiş tabii elma çeşitleri korunmalı, yetiştirilmeli ve üretilmelidir. Mesela Çetmi ve çevresinde tatlı yaz elmaları, ekin elması, balcı elması, dal dayamaz, dana döveci gibi elmalar meşhurdur ve bunların ekonomik ömrü nerdeyse bir insan ömrü kadardır.

Bağlardan elde edilecek üzümlerin pekmezi yıllarca saklanabilir, sırası, sirkesi, çekirdeği değerlendirilebilir, curbası (pekmez yapımı için kullanılan üzümlerin arkada kalan posası) hayvanlara yem olarak verilir, yaprakları sarma yapıp yenir ve yine aynı yapraklar gazal olarak toprağa karışarak verimi artırır, dalları hem ısınmak için hem çeşitli boylarda sepet yapımında kullanılır...Yaş olarak tüketildiği gibi kurutularak kuru üzüm elde edilir... Şimdi belki güzel günlerdeyiz ama yarın ülke ekonomisi çıkmaza girse stoklarımızda varolan üzüm ve yan ürünleri stratejik bir konumda olur...

O halde niçin üzüm yetiştiriciliğini bırakıyoruz?

Bu topraklar yüzyıllar boyunca bağrında yetiştirecek meyve ve sebzelerin ne olduğuna karar vermiştir aslında.

Onların üretilmesi, çoğaltılması önemli.

Çeşitli kanallarla propagandası yapılarak halkımıza pazarlanan kimi ürünleri bırakın ekip dikmeyi, topraklarımızın yakınına bile sokmamak gerekir. Bu ürünler GDO'lu ürünlerdir ve bunlar kısacası genetiği ile oynanmış ürünlerdir...

ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

TRAFİK CANAVARINI TANIYALIM VE ÖLDÜRELİM

*Trafikte üç tip insan vardır,
Yaya, Sürücü, Yolcu...
Her yıl ölüyor binlercesi,
Trafik kazaları sonucu.*

*Öğrenelim, öğretilim, her türlü kuralı,
Olmasın bundan böyle, ne ölü, ne de yaralı.*

*Kavşaklarda, virajlarda,
Yaya, okul, hemzemin geçitlerde,
Köprülerde, tünellerde,
İlerisi görülmeyen tepe üstlerinde...*

*Sürücüysen, şerit değiştirme,
Duraklama yapma,
Park yapma,
Araç sollama...*

Hız azalt

*Yaya isen; taşıt bekleme,
Yolcu isen; taşıttan inme,
Bu saydığım yerlerde,*

*Öğrenelim, öğretilim, her türlü kuralı,
Olmasın bundan böyle, ne ölü, ne de yaralı.*

*Takip etme araçları, çok yakından,
Güvenme lastiğine, firenine,
Çarpıverirsin arkadan.*

www.aslansurucukursu.com

(0242) 338 38 06 - (0535) 213 13 69

Safa KÜÇÜK

0530 322 19 88

Gazi Bulvarı Emek Mah.
2171 Sk. Döşüoğlu Apt. No:4/2
A N T A L Y A
Tel & Fax: 0242 325 39 69
safakucuk05@hotmail.com

SATILIK LÜX DAİRELER KAT KARŞILIĞI ARSA ALINIR

Tel: 0242 325 99 44 Hüseyin YILDIZ: 0532 616 62 31
Ramazan SEViNÇ: 0532 635 32 78, Metin YILDIZ: 0530 549 31 64
info@ahuinsaatemlak.com www.ahuinsaatemlak.com

Kepez Belediye Binası Karşısı - ANTALYA